

16548

ക്രിച്ചേലസദ്ഗതി

1. പ്രബാണ കിട്ടുമ്പല
2. തൃപ്പാംഗം മുന്നോട്ടേരി

പുരാണകാവ്യമാര്മ്മ

കൃഷ്ണമ
ക്രൈസ്തവത്തി

Puranakavyamala Series

Krishnagatha

Kuchelasadgathi

First T B S edition

Published June 1970

Second edition June 1971

Printing

Mangalodayam Workers' Co-operative Press, Ltd,
(R) 191 Trichur-7

Price Rs. 1 50

Publishers

Touring Book Stall Oalicut

കുളിഗാമ
ക്രൈസ്തവത്തി

വ്യാവധിക്കാനായി

പ്രസാധകർ^{ഡി}
കുറിപ്പ് ബുക്ക് സ്കൂൾ, കോഴിക്കോട്.

ക്രേപ്പസദूගതി

ഡിം

മുഹൂരാവിധലാഷയിൽനിന്ന് ശ്രവംകാണട മലയാളം കിരാകിലായറേതെങ്കിൽ തമിഴിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും അമിത മായ സ്വാധീനത്തിനു വിധേയമായി. പന്ത്രണ്ടാംആറാണ്ട് മുതൽ ആരംഭിച്ച് തമിഴിന്റെ സ്വാധീനങ്കൾ പതിനഞ്ചാം ആറാണ്ടാംകൂട്ടുടി അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിലെത്തി. ഈ കാല ഘട്ടം ത്തിൽത്തന്നെ സംസ്കൃതവുമൂലമായ കാവ്യങ്ങളിലും മലയാള അതിൽ ധാരാളം പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കണ്ണഡിപ്പാ സാിക്കോജനട കൃതികൾ തമിഴ്സ്വാധീനത്തുടെ മുഖ്യനും കിരിക്കേബുർം ഉണ്ണനിലീസരേശേം തുടങ്ങിയ ചില കൃതികൾ സംസ്കൃതരൂപവെത്തിന്റെ വൈജയന്ത്രിയായി വിലസി. എന്നാൽ ഈ കാലം തമിഴിനോടോ സംസ്കൃതത്തോടോ പ്രത്യേകമായി മമകാവാധമാന്നമില്ലാത്ത ഒരു പച്ചമലയാളഭാഷ സാധാരണ ശാഖകയിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരങ്ങൾക്ക് പുറത്തുനാട്ടുകളിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന പാട്ടുകൾ തന്നെ പച്ചമലയാളഭാഷയിൽ ചെറിക്കൊപ്പേട്ടവയായി തന്നെ.

മലയാളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യമായ കൃഷ്ണപ്രാഥ് അകാലാഗ്നം പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നാടൻഗൈലുകളിൽ ദേശമാതൃകളിൽ വിഹിതമായ ഒരു കൃതിയാണ്. തമിഴിനോടോ സംസ്കൃതത്തോടോ അംഗാധാരണമായ പ്രതിപത്തിയോ, അമിതമായ അസഹിഷ്ണുതയോ ഗാമാകത്താവു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മറിച്ച് സാധാരണക്കാണു മനസ്സിലാക്കാൻ പറരീയ

കുടിത്തും ശ്രദ്ധവുമായ കൈ മന്ത്രിപ്രധാനംഗൾ ആ ഭേദം അംഗീകരിച്ചു.

‘അല്ലോധിക്കായ കൂട്ട് തൊന്തരങ്ങൾ -

അവും വോഹനം മുമ്പിൽ വെച്ചു’

എന്നിങ്ങനെ ലളിതകോമ്മുമായ റിതിയിൽ ആ ബൈഡി ആദ്യ വസന്നം പറിവസിക്കുന്നു. കൂൺഗാമാകത്താവിന്റെ ഈ ബൈഡിയിൽ അല്ലോട്ടി സമാനം ചെലുത്തിയതല്ലേ യാമാക്ക ക്കിൽ തുണ്ടരാചാര്യൻറെ ഭാഷ.

സംസ്കാരമിത്യത്തിൽ ജയദേവകവി സാധിച്ചതെ ദേവാ അതുതന്നെന്നയാണ് ഭാഷാസാമിത്യത്തിൽ ചെറുദ്രോഹിയും നേടിയിട്ടിരുത്തും. ഗാനാത്മകഭായ ശൈലുകൾ സാധാരണക്കാ കുട പ്രദയത്തിലേക്കു തുണ്ടിരഞ്ഞെച്ചല്ലെന്നതും സ്വർഖിഭിത മാനല്ലോ. അതും സുഗ്രാഹ്യമായ ബൈഡിയിലാവുന്നോടു വാ ചയിതാവിൽ വികാരവും ആനന്ദവും ഒരേ സമയത്തു ജന്മിപ്പി ക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ തത്പരം ബുദ്ധിമായി മനസ്സിലാക്കിയ ഗാമാകത്താവും മുലകൃതിയായ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നും ചുവട തെ ററിനിനാപോലും സാധാരണക്കാർക്കു സുപാരിച്ചിത്തമായ കാര്യ ഔദ്യോഗിക്കായിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘ഘാചിപ്പാൻ പോവാനോ മേലയും ചെമ്മല്ല
ഗ്രഹത്തിൽ മേഖവാബന്ധത്തിനേ’

എന്നും ഏഴിതാൻ വ്യാളിജനക്കളിടുന്ന മനസ്സാണും മനസ്സിലാക്കി അവരോടു സമ്പർക്കം മുലകത്താനാലുമാക്കുന്നു കൈ മഹാകവിക്ക മാത്രമേ സാധിക്കു.

കൂൺഗാമയിൽ നിന്നുക, മണ്ണപ്പും, ആരം, ഇതം എന്നി ഷൈഖന്യാദി അതിപ്രാചീനമലയാളപദങ്ങൾ തുടർന്നുടെ മു ഫോറിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ‘തൊയം’ മേൽക്കു ഭരകാവലുന്നേര ഷൈഖം കുട്ടം വിംഭിമ്പു, മുസ്തത്തുതയിയിൽ. ഇവ വിംഭു ചുണ്ട നീതും അനു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന നീടന്പദ്ധതിലും മുന്നോ

గങ്ങളിലും ചവറ്റേരിക്കെ പാടവശഭാഗിക്കുന്ന ഏന്നതിലേള്ളും ണം. അതേ സമയത്തെന്ന ജീവർഥാഖ്യായ മഹാഭാരതത്തിൽ ഇത്തരുപ്പണക്കെന്നുമേം മനസ്സിലാക്കിയ എല്ലാ ശ്രദ്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതിയില്ലാക്കാഞ്ചിക്കാൻ ആവന്നതു ശ്രമിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരപ്പേക്ഷ ഇങ്കാരണത്താലാവാം ഈ നം കൂൺഗാമ സാധാരണമായാളിക്കും ആസ്പദ്ധകരമായി തന്നെന്നുന്നതും. ഇത്തരമായ ദീർഘദിഷ്ടിയില്ലാത്തതിനാൽ തമി ചുപദമ്പ്രയോഗരൂപധാരായ കണ്ണട്ടാക്കിയണവും സംസ്കൃതവും അവളുമായ പരിഗ്രാതാദിക്കൃതികളിൽ മറ്റൊരു സാധാരണക്കു രെ ആക്കഷിക്കാതെ പോയി.

കൂൺഗാമാകർത്താവു പണ്ഡിതനം വജ്രവചസ്സുമായതു കൊടുപ്പുരുഷരും വിഷമമില്ലാതെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതിയാക്കരപ്പാസം, ആദിപ്രാസം, വൃത്ത്യരപ്പാസം തുടങ്ങിയവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയിൽ സൂലമൊണ്ടും ഏന്നാൽ പ്രാസത്തിനുംവണ്ടി കരിക്കലും അദ്ദേഹം പരത്രി നടക്കാറില്ല.

“പ്രാബേംചുണ്ണോര പ്രാകൃതൻ കാണബോൾ

പ്രാഭിതാ ഭേണമെന്നണ്ടു തായം” എന്നോ

“കല്ലാലെ മല്ലവേ താഡിച്ചുനന്നല്ലിനേ

നല്ലവിലാക്കിനാർ നല്ലവണ്ണം” എന്നോ

“പേശവും പ്രായാദായും കാരാദേതാടേം”

പേരുവാൻ പോകമിക്കേശമീച്ചുപാർ” എന്നോ

സ്ഥാലിപ്പുലാകന്നായേന ഉഖരിക്കുന്ന വരികൾ ചവറ്റേരിയും ദൈഖംഗിക്കപാമരണാദിളാണും.

സ്ഥാസിക്കുവികളിടെ സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനവും രാമാൻറിക്കുവികളിടെ നിരക്കശത്രവും കന്നിച്ചു ചെവറ്റേരിയുടെ കാവുലംകന്നാലും ഭാഷാശ്രദ്ധിയില്ലാക്കാണുന്നു. ലാളിത്യമുണ്ടിരുന്നു ഒരു പദം അന്നാധാസം കൈകൂടിയിൽ കീഴുന്നോൾ ഒരു രാമാൻറിക്കുവി അതിനും തന്റെ കാവുത്തിയിൽ സ്ഥാനം നല്ലും. പാ

പിച്ചുപോന്ന സാങ്കേതികനിഖ്യനകളും നിഹനിച്ചതിനും അക്കദാന ചെയ്താൻ ഒരു രാമാന്തരിക്കും മടക്കാറില്ല. കൂദാശയിൽ ചെറുദ്ദേശിയാവട്ട പുസ്തകങ്ങൾക്കും ഉടവു പറ്റാതെന്നു തന്റെ നിരക്കാനുമായ ഭാവനയും ഭാഷയും മുഖ്യം ഗ്രാമ്പിക്കേണ്ടും.

വർണ്ണനാപഠനം

കലാസ്പദ്ധിഡിവേന ആദയങ്ങളിൽ ചാറ്റകളിൽ വികാരങ്ങൾിൽ അനുബാധകരിലേജും സംകുമിപ്പുക്കുകയാണു് സാമൈത്യകാരന്നു കത്തച്ചും. ഈ ആവിജ്ഞാനശുമതിൽ വായനക്കാരന്നു മനസ്സിന്നു അനാധിശ്വരന്നും പരുംഖായ അഹകാരപ്രയോഗങ്ങളിൽ വസ്ത്രനാഭവഭജ്യവും കലാകാരൻ പ്രദർശിപ്പുക്കേണ്ടും. ഒരു സംഗതി വെറുതെ പറയുകമാത്രം ചെയ്യാൻ അതു ഒരു കലാസ്പദ്ധിയസ്താതായിത്തീരകയും, ആ സംഗതിയുടെ ഒരു വാക്കച്ചിത്രം വാചകത്താവിന്നു മുമ്പിൽ വെള്ളിനാപക്ഷം അതും ആസപാദകപക്ഷത്തെ വളിച്ചയിക്കും ആക്കച്ചിക്കയും ചെയ്യും. ആ വാക്കച്ചിത്രമാകട്ട ഭാവനാഭ്യന്തരമായി മറ്റുള്ളിരിക്കുന്നതും സംസ്കാരപ്പെടുത്തുന്നതും ഉത്തമമായ വസ്ത്രനകളിലൂടെ സഹായനിൽ തന്റെ അനുഭവസീചയിൽ പ്രേക്ഷിക്കാവായി ചിന്തകൾ ഉയർത്താനും, ആ ചിന്തകൾ സംഭാരണസ്ഥതമായി വായനക്കാരിൽ ധന്തനി ദ്രീന കാവ്യാംശം ഉദ്ദേശിപ്പിക്കുന്നതും ചെയ്യും.

എത്ര കാവ്യവും വസ്ത്രനാഭപേക്ഷമായിരുന്നാൽ കേവലം കാവ്യാസ്മിത്തം മാത്രമായിത്തോന്തരം ഉണ്ടാക്കുന്നതും മാത്രമല്ല കിമേലൻ എന്ന പറയുന്നവാർ ആസപാദകപ്പെടുത്തുന്നതിലും വലിയ ആദ്ദോളനമാനം ഉള്ളവാക്കുകയില്ല. എന്നാൽ

“അസ്മികർക്കാണ്ട പമച്ചതിന് മുലമ-
നമവും ജണൻ പണ്ടിവൻ മെന്നിരനെന്നീ?
വീഞ്ഞമായ റബത്തിനെക്കാട്ടവാ—
നാവെല്ലവീലനായല്ലയല്ലോ?
പേരലുമായാകകാശത്രാദേശോട്ട്
പേരുവാൻ പോകമീക്കേരമീദ്ദോൾ;
പാക്കഴിയെന്നാൽ നേരുങ്ങൾ നിമ്മിച്ച?
യോഗ്യത പോകമതിനു പാത്താൽ.
പാതാളിലോകത്താലൊന്നിങ്കു പോന്നിവൻ
നാടിക്കമീറ്റു പോയ “നിന്നിതോ മോൾ”

എന്ന കൂദചലന നോക്കി പറയും പുരണ്ണിമാക്കം അഭിസ്രൂ
ഡം പരായുംവോൾ കൂദചലനൻ്റെ രേഖയും രമാവല്ലഭനോട്
ഗ്രേയല്ലുറിക്കാൻ കുചേവനാളി അഹ്വതയും അഭിവൃജകമാവു
നാണ്ട്.

തന്റെ പഴയ സത്തിമ്മൻ പരവരനൊയി ദ്രാരകയി
ലേജ്ഞു വതന കാഴ്ച മുരണ്ണീനു കണ്ണ ഗ്രവാൻ ചാടിച്ചുനു
അഭ്രേമതത കെട്ടിപ്പുറിച്ചു കൊട്ടാരത്തിലേജ്ഞു ത്രിക്കിക്കാണ്ടവ
നു “ആതിമ്മധ്യമരുഭകളിനാളിക്കന്ന ഭാഗം

“ശീല്പം കലൻ നിന്നല്ലുതൊര
പൊല്ലീം തന്നില്ലിത്തെ നേരെ
അഭരിച്ചപിനോടാതിമ്മധ്യവേലയു—
മാവരിച്ചീടിനാനാരണനായു
ഒണ്ടുമെഴുമാറ വീഈ. ത്രട്ടാനാർ
ഒണ്ടുവുയായേജുന ദേവിയദ്ദോൾ
കേടരു കെക്കക്കാണ്ട നീറുറു നിന്നാളി
വീടിക്കരനെയും നഞ്ചിനിന്നാൾ”

ആക്കിജ്ഞൻ ആർട്ടിച്ചുഡയതപരേയയും കൗദ്യരൂപരേയയും ചീറ
നും ചെള്ളനതോടൊപ്പം പതിതരോട്ടി സഹാന്ത്രതീയും

സൗഹാര്യവും രാജാക്കന്നാർക്കു ഭ്രാഹ്മണാശനനു ധപനിപ്പിക്കു
കയും ചെയ്തു. അതുനിരതനെക്കിലും കോലാധിനാമഗംം പാ
താഡിയും ഖ്രാഹമണ്ഡളം തന്റെ നേർക്കു പെദ്ദമാരേണ്ടതെങ്ങു
നെന്നെന്ന ഒരു സൂചനയും അനീക്കൃഷ്ണൻറെ അതിമധുര്യാദ വ
ണ്ണിക്കുന്ന വരികളിലൂടെ ചെറുദ്രോഹി വിഭ്രാമായി സാധിച്ച്
രീക്കുന്നു.

പുംസവുത്തുക്കാളു കാണബോൾപ്പു സൂരണകൾ പാതുകളം
പുരാവുത്തപരാമർഖവും സംശയാശാംഖ്യങ്ങളാണ്. ‘ക്രൈവലഗ
തി’യിൽ പണ്ട് അനീക്കൃഷ്ണൻ ക്രൈവലഗം സാദിപ്പനിമഞ്ച
ജീവം മുകളുത്തിൽ എണ്ണാണിന്ന ജീവിച്ചുവെന്ന്’ ആജ്ഞൻ വായി
രിക്കുന്നാണ്. അനു മുകപത്തിയുടെ നിങ്കാഗത്താൽ കാട്ടിൽ
വിറക്കിന്ന പ്രോക്കേണ്ടിവെന്നും മശയത്തും ഇതുത്തും വിശ്വമണ്ഡ
ഉന്നവീക്ഷണിവെന്നതും ആ മംഗലധർമ്മ അനുസ്ഥാനിക്കുന്നു.

“ദേശികഗ്രഹത്തിൽ പണ്ട് നാം നിന്നുന്ന—

ഉചർച്ചിടിന വേലയെല്ലാം”

ഇടങ്ങി 116 വരികളായി വിവരിക്കപ്പെട്ട ആ റംഗം ആജ്ഞക്രമേ
ക്കുന്നതെ സുഖശമായ സംശയഭയത്തെ നാളുക വ്യക്തമാക്കിത്തു
നന്നാതോടാപ്പുംതന്നെ അടച്ചത്തുനില്ക്കുന്ന ലക്ഷ്മീദേവിക്കു് അതു
തന്നൊട്ടും വബ്ലുമാനം വല്ലപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. താൻ
മാമരം വീരിക്കൊണ്ട് സപ്രീകരിച്ച ക്രൈവലൻ തന്നില്ലരാഗ
വേലന്നായ ദേവാൻ ആജ്ഞൻറെ ഇപ്പുതോഴനായിതന്നുവെന്നാറി
അഭ്യോർം ആ പതിദേവതയ്ക്ക് തന്റെ അനശ്വാനാശളിൽ അഞ്ചു
വറ്റ ആനന്ദമുള്ളവാക്കകയും ചെയ്തു.

ക്രൈവലൻ കാഴ്ചപ്രവൃത്തായിക്കൊണ്ടവെന്ന അവിൽപ്പുാതി
എണ്ണെന്നക്കാണ് ആജ്ഞൻ നാളുക എന്നും വിചാരിച്ചു് നാനും
പുണ്ട് കാഴ്ചപ്രവൃത്തായ അവിൽപ്പുാതി മരച്ച പിടിക്കാൻ തു
ണ്ണുന്ന അവസ്ഥയിൽ ആജ്ഞന്തു തടിപ്പറിച്ചുട്ടതു് കെട്ടശിച്ചു്

മംഗലദേവതയായ ലക്ഷ്മീഗ്രഹതീയോട്ടുടി ആഹരിക്കുന്ന റംഗം കൈ വെള്ളിക്കിരയിലെന്നപോലെ നമ്മുടെ മനിൽ ചുരുക്ക വിരിഞ്ഞെ പ്രത്യുഷമാവുന്നു. ഭക്താന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പതിപ്രതയായ ലക്ഷ്മീഗ്രഹതീയെ മേരു രിപ്പിച്ചുതു് തെന്നാവുമായുള്ള ക്രമേഖലൻറെ സുപ്രദോഖന്മാ സൗന്ദര്യ കൈ നിർമ്മാണവും പ്രസ്തുത വസ്ത്രങ്ങൾക്കും കവി സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്നീ വീടിലേജ്ജു് വിശ്വാദ്വൈദ്യതന്നായി തീരിച്ചു വരുന്ന ക്രമേഖലൻ വെളിപ്പരുന്നാമുഖമായ തന്റെ ഇല്ലവും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും കണ്ണകു് അദ്ദേഹത്തും ബുദ്ധിയും റംഗം എന്തൊരുവാക്കും മായവിധിയം വിവരിച്ചുകൊണ്ടു് കവി ക്രമേഖലൻഡും നഘ്യേഴും ഗ്രഹതു് പ്രകാശഭേദത്തും സാധ്യമാണു് എന്നു് വ്യക്തമാ കൂടിത്തരുന്നു.

ഇക്കണ്ണൻ നോക്കുന്നു ‘ക്രമേഖലത്തി’ക്കു് ആടവും പരപ്പും വരുത്തിയതും അസ്പദാദ്യത വളരെയിരുത്തും ചെടുദ്രോഹിയെ വസ്ത്രങ്ങാപാടവക്കാണുന്ന തെളിയിക്കുന്നു.

കുലം

കുലിജ്ഞിഗാമാകർത്താവിൻ്റെ പേരിനേയും കാലത്തേഴും ചൊല്ലി കൈ വലിയ വാദകോലാമലംതന്നെ നടന്നിരിക്കുന്നു. ഭാഷാ ചരിത്രകർത്തവായ ഗ്രോവിസ്റ്റുിംഗ് സമ്പ്രാധികാര്യക്കാർ, കവി നോദയം പ്രവർത്തകമാർ, കണ്ണകു് നാരാധാരമേന്നൊൻ, സി. പെറ്റി. രാമൻനായർ, ചീറ്റിൽ വാലകുലിജ്ഞൻനായർ തുടങ്ങിയ വർ വ്യത്യസ്താഭിപ്രാധാന്യങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഉള്ളിൽ എന്നു്. പരമേശപരഞ്ഞർ, പി. കെ. നാരാധാരപാഠിക്കു് മുൻ

പണ്ണിത്തുരാവട്ട അത്രവരെ പൊതിവന്ന അഭിപ്രായവും
ക്യാസാങ്കളല്ലോ മുല്യനിശ്ചയം ചെയ്തു കൂട്ടിഗാമാക്കൽക്കുറ
കാലത്തെഴും പേരിനെയുംകുറിച്ചു് എത്താണ്ടു് അംഗീകൃതമാ
ഡോക്യാറുന്ന ഉള്ളവാക്കിയിരിക്കുന്നു.

“ആജ്ഞത്തുരാ കോലപ്പേസ്യ
പ്രാജ്ഞത്തേസ്യാദത്വമന്മാഃ
കൂതായാം കൂട്ടിഗാമാധാരാം
കൂട്ടി സപ്രദ്ധതിരിരിതാ.”

എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും.

പാലാഴിമാതുതാൻ പാലിച്ചപോതന
കോലാധിനാധനദയവമ്മൻ
ആജ്ഞത്തെച്ചുജ്ജയാലജാനായുള്ള തോൻ
പ്രാജ്ഞത്തെന്നിങ്ങനെ ഭാവിച്ചിപ്പാം
ദേവകീസൂഖ്യവായ്യേവിനിനീടന
കേവലൻതന്നെട ദീപ ചൊർവ്വാൻ
ആവത്തല്ലകിലുമാരേതാൻ ചൊല്ലുന്നാൽ
ആരംഭിച്ചിട്ടേന്നായവണ്ണം.”

എന്നിങ്ങനെ ആദ്യഭാഗത്തിലും കാണുന്ന വരികൾ സൂചിപ്പി
ക്കുന്നതു കവി ഉദയവമ്മനെന്ന കോലത്തിരി രാജാവിന്റെ അ
ശ്രീതന്നായിരുന്നെവന്നാണല്ലോ. ഈ ഉദയവമ്മൻ നാട്ടരോ
ചുരിക്കാനും അഞ്ചു ഗ്രാഹാണ്ടകൾക്കപ്പെട്ടാൽ—വാദ്യാധഗാമ
—ഈദ്യയിലേജ്ജുഞ്ഞന്നതിനേ നാല്പുത്തിനും കൊല്ലുംമുമ്പ്⁹
1446മത്ത് 145വരെയാണോ. അ നീലജ്ജു നോക്കേണ്ടാൽ
ചെറുദ്ദേരിനുത്തിരിയുടെ ജീവിതകാലം പതിനഞ്ചാംസ്കരണ
ണ്ണിന്റെ മധ്യഭാഗമാണെന്നും സാമാന്യമായി പറയാവുന്ന
താണോ.

പുനംനുത്തിരിയും ചെറുദ്ദേരിയും ഒരാളാണെന്ന ഡാറ
ണ സാമിത്യചരിത്രകാരന്മാക്കിടയിൽ ഒരു കാലത്തു മുഖ്യമാ

മായുണ്ടായിരുന്നു. സാമുതിരിയെ ചുററിപ്പുറിയുള്ള പെട്ടിക്കു മറ്റൊഴിം ചരുവാസവത്തിലെ പട്ടണക്കച്ചങ്ങളാണ് ഈ അഥവാ പിരുവായത്തിനു പ്രാഥാന്യം നാല്ലിയിട്ടുള്ളതു്. ഏറ്റനാൽ സുക്ഷേപിരോധനയിൽ പുനംനന്നുത്തിരി എ. ഡി. ഐ. 1500-നും 1625-നും ഇടയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുത്തിനു സാമുതിരിപ്പുട്ടിലെ നദൈസുന്ദരത്തുകൊണ്ടുണ്ടു് അദ്ദേഹം കൃഷ്ണഗാമാകർത്താവാവാനിടയിലെപ്പുന്ന വോധ്യമാവു.

ഭാഷയുടെ കെട്ടം മട്ടം നോക്കിയാലും പുനത്തിൻ്റെ സ്വഭാവികളിൽ ചെറുദ്ദേശരിയുടെ സ്വഭാവിയും തുല്യോം വിഭിന്നങ്ങളായി തന്ത്രം നില്ക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, മേൽപ്പറ്റത്തുർന്ന നാരാധാരണഭട്ടതിൽ മുട്ടേതനു മഹാകവി ഉള്ളിൽ സംശയിക്കുന്ന ചരുവാസവത്തിൽ ‘മദയജിപ്പുനമിനും ഭരിപ്പുവകുവാളും’ എന്നു് എഴുതിയിരിക്കുന്നുകൊണ്ടു പുനംനന്നുത്തിരിയും മേലുള്ളതും, തുല്യതാവാസുന്ന മൊക്കെ പതിനാറാംആറുന്നടിൽ ജീവിച്ച മഹാകവികളാണു നേരു നമ്മകൾ കണക്കാക്കാൻ നിവൃത്താമാശിഷ്ടം.

ചിരിപ്പിൽ വാദകൃഷ്ണന്നായർ തരപ്പിച്ച പറയുന്ന ഒരേ പ്രാധാന്യാണു് ചെറുദ്ദേശരിയുടെ പേരം കാലഘും നില്ക്കുയാക്കുന്ന തിനു തുടക്കൽ സഹായകരം. കാനത്തുർന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ചെറുദ്ദേശരിയിപ്പുത്തു ജനിച്ച പുനത്തിൽ ഇല്ലത്രേജ്ഞ ദത്തക്കാലപ്പട്ടി, ശൈക്കൻനന്നുത്തിരിയാണു് കൃഷ്ണഗാമാകർത്താവു്. ചരുവാസവത്തിൽ പുൽക്കവികളെ സൂരിക്കുന്ന തുടക്കത്തിൽ ശൈക്കവിയുടെ പേര്ത്തുടി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയമാണു്. അതും സീയരായ കവിപുംഗവന്മാരുമായം അനന്ത്യൂറിക്കുന്ന തുടക്കത്തിൽ ശൈക്കവിക്കും സ്ഥാനം നാല്ലിയതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പേരം പെരുമയും അക്കാലത്തു കേരളം മഴുവാഡം അററിയപ്പെട്ടിരുന്നുവുന്നുണ്ടു്. എ. ഡി. 115-ൽ തീരവല്ലാതാലുകൾക്കിൽ ‘കൃഷ്ണഗാമ’ എന്ന ഗ്രന്ഥം പകർത്തിയെഴുതണ്ടപ്പട്ടി കൈഞ്ഞു കോപ്പുകൾ കണ്ണടക്കിട്ടിയതിൽനിന്നുതനു കേരളം

അക്കിൽ പരംക്രാന്തിയും കൂടിക്കുള്ള പ്രമാണമായിതന്നെവന്നു് ഉഴ മീക്കന്നതിൽ തെറാറില്ല.

ചെറുദ്ദോരിയും പുന്നവും കരാളാബന്ധന വാദം പരിസ്ഥിതി മാക്കിനില്ലെങ്കെൽ അതിനം ശ്രീ. ബാലതൃജിൻനായർ മൗപടി പറയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും പുന്നത്തിൽഇല്ലതേജ്ഞ തന്ത്രക്രമപ്പെട്ട ഒക്കൻനുത്തിരിയിടെ മകനാണു് പതിനേന്ത്രം കിവികളിൽ പ്രസിദ്ധനായ പുന്നനുത്തിരി. ഭാഷയുടെയും പ്രയോഗത്തിന്റെയും പത്രാഖ്യാക്കത്തം പരിഗണിച്ചാലും പുന്ന നുത്തിരിയിൽനിന്നു് അരംഗുരാജേങ്കിലും മധ്യാഖ്യാം ചെറു ദ്രോഡി എന്ന കാണാം. അംഗി, നണ്ണി, പുക്കണ്ണ ഇത്യാൾ പാചയ ശബ്ദങ്ങൾ എഴുത്തുന്നും കൂത്തികളിലോ പുന്നത്തിന്റെ ചാപ്പുകളിലോ കാണപ്പെടുന്നില്ല. ഉണ്ണനിലിസന്നേതേകാട് കുത്തുനില്ലെന്ന ഒരു ഭാഷാശാലയിാണു് കൂജിഗാമാകത്താവു സപീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുന്നനുത്തിരിയെപ്പോലെ സുഖര, ശാംഖവാക്കുംഖിതം ദത്തവായ സംസ്കൃതവും മഹാശ്രികരിച്ച പ്രയോഗിക്കാൻ ഗാമാകത്താവു ദത്തിന്നിട്ടില്ല.

പോത്തുഗിന്നുകാക്കുന്ന പ്രവേശനത്തിനു മുമ്പു് (എ. ഡി. ഡി. 1498) പാശ്വായുരാജീവും കേരളവുംത്തമിൽ വ്യാപാരവൈസ് ദൈഖി നിലവനിന്നിരുന്നു് അരംബികൾക്കുവേന്നയാണു്. മധ്യ പത്രനൂറേഒക്കാർക്കു ശ്രീയംകരങ്ങളായ തുണിത്തരങ്ങൾ തമിഴ്‌നാട്ടിനുത്തുനിലു കേരളവും അരംബിനാട്ടകളിലേയ്ക്കു കയ റാഡിയുച്ചു. ചെന്തലുകൾമേലും, പൊന്നുക്കുത്തൻമേലും, കണ്ണി കുടുമ്പം, കാനത്തളിമേലും എന്നിങ്ങനെന്നയുള്ളിവയെപ്പുറാൻ കൂജിഗാമയും പരാക്രമിച്ചുണ്ടു്. പരാക്രമിക്കുന്നവർക്കു കാര്യമായെന്നും പരിയാത്ത തീനാൽ പോത്തുഗിന്നുനുവക്കത്തിനുമുമ്പുണ്ടു് കൂജിഗാമ ചെറി കുപ്പെട്ടതെന്ന വിശ്രപാസം കൂടിത്തൽ ആശ്വലമാക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചീറ്റിക്കുമ്പോൾ ഉത്തരക്കേരളത്തിലെ കാന
അർഗ്ഗാമക്കാരനായ കൈപ്പൻനൃത്യത്തിൽ പതിനഞ്ചാംതുരാണി
നേരം മധ്യകാലത്തു ചീച്ച ക്രത്തമക്കതിയാണ്⁹ കൃഷ്ണാമ
എന്ന വസ്ത്രമാവും.

അപക്ഷാറപ്രയോഗം

കൂടുതലും മേരു അദ്ദേഹമുപജ്യാഗ്രിക്കന പദ്ധതി
ക്കുടെ സ്വാരംസ്വത്തിലും കല്ലുനക്കളുടെ ക്രമവിത്രുത്തിലും കിട്ടി
കൊള്ളിയാണ്. ക്രാഡി ഉദ്ദേശിച്ചതു കൈത്തിയോടെ വെച്ചാരിക്കും
വെക്കാരിക്കുമായ ധാരകൾ വായനക്കാരനേരം എഴുന്നുള്ളക്കു
ത്തിൽ ആഞ്ചേപതിക്കണ്ണമെന്ന ക്രത്തിയാണ്¹⁰ അലക്കാരങ്ങൾാം
പ്രയോഗിക്കുന്നതും. കേവലപ്രസ്താവനക്കാണ്ട് വേണ്ടതു മന
സ്ഥിരേജ്ജു ചുട്ടിനിറങ്ങിച്ചുപ്പാരെ പോയേജ്ജാവുന്ന കാര്യ
ങ്ങൾ അനാറുപമായ അലക്കാരാശന്നിവേണ്ണും ഇവേനു എഴു
മാറിയായിരുന്നുണ്ട്. ഇത് തത്തപം നല്ലപോക്കുറമ്പിച്ച ചെറു
ദ്രോം നൃത്യത്തിൽ തന്റെ കൃതികളിലുടനീളം അനുസ്ഥിതമായ
വിധത്തിൽ അലക്കാരങ്ങൾാം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചെറുദ്രോക്കുമുള്ള നിരണംകൃതികളിലോ അദ്ദേഹത്തെ
നി പിന്നുള്ള ഏഴിൽത്തച്ചുനേരം കാവുണ്ണളിലോ അലക്കാരപ്രയോ
ഗങ്ങളിൽനിന്നും സുലഭമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഏതു സംഖ്യം വിവരിക്കുമ്പോൾ
ഓം വള്ളുവന്നുവെ വായനക്കാരനേരം പരിചയപരിധിയിൽ
യിണക്കിച്ചുത്തും¹¹ അഭാവവേദ്യമാക്കുന്നതും¹² അദ്ദേഹത്തിനേരം
പ്രത്യേകതയാണ്. എന്നാൽ അലക്കാരത്തിനുവേണ്ടി സംഗ
തികളെ അലക്കാരപ്പെട്ടിരുന്നു സംപ്രദായം അദ്ദേഹത്തിനു
ടില്ലതാണോ.

അവകാരപ്രയോഗത്തിൽ അതീവ നിപുണനാണ് ചെറു ദ്രോറി എന്ന ഒരു യാരം പരമക്കാരിണിക്ക്⁹. പുതുമന്ത്രങ്ങൾ ഉപ മകളിം, നിംഫുകിടാൻ ഉത്ത്രപ്രേക്ഷകളിം, എദ്യമായ ആപക ഞജിം ഉപയോഗിക്കുന്നതു¹⁰ കണ്ണവരന്ന നിത്രപക്ഷങ്ങാണീ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു¹¹. കഴിവുജ്ഞിടത്തോളം ശ്രദ്ധാ രംസം കലത്തി തന്റെ കല്പനകൾക്കു ചാത്തപംന്ത്സൂർ ചെറു ദ്രോറി ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്¹² എന്നേയുള്ളി. ഉപമ, ഉത്ത്രപ്രേക്ഷ, ആപകം, ദ്രോഷം, സപ്ലാവോക്തി തുടങ്ങിയ മുഖ്യാവകാരങ്ങൾ കൂൺഗാമയിലേച്ചിട്ടും കാണാവാൻ കഴിയും. അലക്കാരപ്രയോഗങ്ങൾക്കു വലിയ സ്ഥാനമൊന്നം കൊടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നതു ‘ക്രോഹഗതി’യിൽപ്പൂഠം ചെറുദ്രോറി ചാല്ലാരഹാത്രപ മാളി ധാരാളം കല്പനകൾ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രോഹഗതിയിലെ ആദ്യഭാഗത്തിൽ ഒരു പദ്ധതിലെ മെന്ന നിലയ്ക്കു കവി സംഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുകയാണ്¹³. ദരി ദുരം ക്ഷയാത്തനായ ക്രോഹഗതാട ദ്രാക്കയിലെ കാരണം വാരിയിരു ഒന്ന് സമീപിക്കാൻ തന്റെ ധനപത്രി അപേക്ഷിക്കുകയാണ്¹⁴. ഗ്രംകളത്തിൽ തങ്ങളെണ്ണിച്ചു ജീവിച്ചു തിന്റെ സൂരണകൾ മനസ്സിലൂറിക്രൂടിയശേഷം പ്രാഥതവുമായി പ്രളിവായ കൂൺഗന സദർശകാശങ്ങൾ സുഭാമാവു സമ്മതിച്ചു. ഉടനെത്തന്നെ പുണ്ണ്യവിൽ കാഴ്ചവ്യുമായി നല്ലാമെന്നു¹⁵ ആ ബന്ധത്രിമാരുച്ചു. പിന്നീട്¹⁶ അവിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ആ സാധ്യപ്പിയുടെ ശ്രദ്ധം കവിതനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

“ഭാരൂതാനെന്നുതു കേട്ടുകൈനിന്നേപ്പു—

ക്രാനേന്നാക്കട ഗ്രഹംതോളം

നാല്പുടി നെല്ലീനെ യാച്ചിച്ചുകൊണ്ടുനു

വായ്യുടനിനു വെറ്റു പിനെ

കല്ലുവെ മെല്ലവേ താഡിച്ചുനെല്ലീനെ

നല്ലവിലാക്കിനാൽ നല്ലവണ്ണം.

പീഠത്താക മോദത്താലാസ്യചുണ്ടെങ്കിൽ
പേര്ത്തണിന്നൊലേ ചേര്ത്ത പീഠം
സന്തൃഷ്ടനാഡായാക കാടുകൾക്കെക്കയിലേ
മനത്തിൽ നല്ലിനാൽ വന്നുചുപ്പാം”

രൂത്തരിധിരഥിയ സ്വപ്നാവോക്തിക്കണ്ണേഷം ദ്രാക്കാപുരി വക്ഷ്യ
മാക്കി നടക്കുന്ന കുമേചലുനെ അത്തുന്നൂമിതരായി നോക്കി നീ
ജ്ഞനാ അഭ്യർത്ഥനയും നഗരവാസികളും കവി നൃക്കും കാ
ണിച്ചതുനും. അവർ കുമേചലുനെ നോക്കി തമാശയായിപ്പറ
യുന്ന വാക്കുകൾ വിവിധാലക്കാരങ്ങളിടെ വല്ലെപ്പാലിമ ചേന്ന
വരുണ്ണോ.

“അസ്മിക്കപ്പക്കാണ്ടു മഹത്തിനുലുമെ-
തെവും ജീവണിവയേനിതനു.
ബീഡൈസമായ സ്വത്തിനനക്കാട്ടുവാ-
നാ വിലുലവിലനായല്ലയല്ലോ?”

എന്നതിലെ ഗാമ്പാത്രപ്രക്ഷയം

“പേരുലുമായും കാരാറേതാടേംിട്ട്
പേരുവാൻ പോതുക്കേണ്ടീരേപ്പാം”

എന്നതിലെ അതിരുന്നോക്തിയും,

“വിപ്പേതിനായും നൽക്കുന്ന നീമിച്ച
വിസ്രസിച്ചിടാവു വീഴായിവാൻ
എന്നും നല്ലിയതിനുള്ള നീളുത്തെ-
തനൊലേ ചിന്തിച്ചുനിന്നേണും
നാളിക്കജനാവിപ്പാംങ്ങൾ നീമിച്ച
നീളുത്തക്കാണ്ണേപ്പാടുനു തോനും.”

എന്ന മലോത്രപ്രക്ഷയം എന്നുമാരിയുണ്ടായി വിലപ്പുന്നു. അ
വിടുന്നപ്പുരം കാമിനീസമേതനാക തുജ്ജൻ തന്റെ സതീമു
നു സ്വപ്നികരിക്കുന്ന റംഗമാണോ. മുഴുവിത്തുന്നോയു മുക്കുന്ന

പാളിമന്ത്രത്തിൽനിന്ന് ചാടിയെഴുന്നോടു കചേലവന സപീകരിക്കുന്ന റംഗം കവി വണ്ണിക്കുന്നതിങ്ങെന്നയാണ്:

“ആബന്നനായൊരു വാരിജകാരകൾ
മാന്ത്രണനിന്ന് വിള്ളുണ്ടെന്നും
വാരിജലോചനൾതുവമായൊരു
വാരിജമേറും വിരിഞ്ഞുനിന്ന്.”

ഈവീട് അന്നപ്രാസത്തിൻ്റെ അക്കദായേരുടെ മാനാധരമായ ശ്രൂപകാമക്കാരം അവവ്യാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉടനെത്തന്നെ അലിംഗനവുംവരും ആ സുമുത്തുക്കളെ അവതരിപ്പിച്ചുണ്ടോളും അ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ കൂദാശനാഡുവന ഭരൂനായിയെന്ന മഖ മായ ഒരു ഉത്ത്രപ്രൂഷകൊണ്ടു കവി വൃക്തമാക്കുന്നതു നോക്കുക:

“അസ്ഥികളേറും ചുവന്ന ചമഞ്ചത-
അചുതനുവർത്തമയുംപാരമപ്പോൾ
മേഖിനീഡേവനിൽ മേഘന രാഗംത-
നേനിയിൽക്കൂടിപ്പറന്നപോലെ.”

തുടന്ന് സാദിപനിക്കുമ്പിയുടെ അശ്രൂമതത്തിൽ തങ്കൾ കഴിച്ച കൂട്ടിയ ദിവസങ്ങളെ ആ മധ്യരിപ്പു അന്നന്നരിക്കുന്നു. മുഖപത്രം കുറേണ്ടി വിനകിറി പ്രോത്സാഹിക്കുന്നതായി കൂട്ടിൽ കോരിച്ചുബാരിയുന്ന മഴുത്തും കാറാത്തും തങ്ങളുടെനു വിഷമിച്ചുവെന്ന പറഞ്ഞേണ്ടം പ്രഭാതംവന്നവെന്ന മനസ്സും ഹാക്കുന്ന റംഗം,

“കോഴയുംപുണ്ടുനാം കേളിവാനോട്ടുനോപാർപ്പി
കോഴികൾ തുക്കന്ന നാദം കേളു
മേളത്തിൽ വന്നിട്ടുമാണിതുനുംരും
കാളിത്തിൻ നാദങ്ങളുന്നപോലെ.”

എന്ന ഉത്ത്രപ്രൂഷകൊണ്ടു കവി ആ റംഗം ആസ്പദ്ധകരമാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കിരാച്ചിക്കുടി കഴിഞ്ഞു സുരൂനാഡിച്ചയങ്കരും പറവക്കുട്ടങ്ങൾ പാടുകയും മെഴുന്ന ആ പ്ലാറ്റേറു

“അവണ്ണിയുണ്ടായോ” മേഖമന്നാരിക്കു
വാർക്കാണ്ടനിന്നനാൽ ദ്രിശ്യമായോ
പങ്കിക്കാടുകൾ തന്നെ മണ്ണലും
കിഞ്ഞനപൊങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നേരോ.”

എന്ന മനോധരമായ ആചക്കം ദിവേനയാണോ കവി വ്യക്തമാ
ക്കിയിരിക്കുന്നതോ.

ശ്രീവർഷസന്നാധിയിൽനിന്നും തിരിച്ചവരുന്ന ക്ഷേപലൻ
തന്റെ പഴയ വീഴ്ചം പരിസരവും പരിപ്പുദിം മാറിയതു കണ്ണു
ഒള്ളത്തെപ്പുറുന്നു. ചിന്താമഹനായി നില്ലുന്ന തെന്താവിന്റെതേതെ
ജീവം സന്ദേശപൂർണ്ണം സ്പീകർഡോസ്ക്രിപ്പുന്ന അന്തരം
ജീവനത്തെ കണ്ണപ്പുറാർ ക്ഷേപലൻഡാവുന്ന വികാരത്തെ കൈ
സന്ദേശമാലക്കാരംകാണാണോ കവി വ്യക്തമാക്കുന്നതോ.

“ലക്ഷ്മിമാന്നാനോ ചിന്തിച്ച കാണബോൾ
ലക്ഷ്മിതാൻ ക്ഷേപലമല്ലയല്ലോ.”

അവസാനമായി ജീവിതത്തിൻ്റെ എസ്പ്പാദ്യതകളെല്ലാമന്നു
വിച്ഛു മട്ടപ്പേരോന്നിയ ആ ഭാഗവതോത്തമൻ ഗാർഡ്യാലുമുണ്ട്
ഇപ്പോൾ ഭാഗമാണോ. സംസാരവിച്ചതമായ തന്റെ ഏ
ദയത്തെ സ്വീകരിച്ചുമാറ്റായ ശ്രീവാൻ കൃജനിൽ സമർപ്പിച്ച
കാണ്ട നില്ലുന്ന ക്ഷേപലൻ്റെ ഏദയത്തെ

“ഭാവനകൊണ്ട് വരീച്ചുനിന്നിട്ടുന്ന
ഗോവിംഗത്രപം തന്മാനസത്തിൽ
ദള്ളം തന്നില്ലിള്ളാനന്നപോലെയ—
ങ്ങെപ്പോഴിം കാണായി വന്നതെപ്പോൾ.<”

എന്ന കൈ ഉപമകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കിയ കവി സ്ത്രീമനോഹരം
രഹായും കൈ ഉൽപ്പേരുക്കിയോടെ ക്ഷേപലഗതി അവസാനിപ്പി
ക്കുന്നു.

“ദീനങ്ങൾ വേറിട്ടാരാഞ്ഞനിങ്ങെന
ആനന്ദവീലനായോ” നിന്നും പിന്നെ

നേരു നിന്മായ ചണ്ണതിയായ ഞാൻ
വേറിട്ടപോകാല്ലായെന്നപോലെ
വകനിവസ്യന പക്ഷജലോചനൻ_
തകഴൽതകലേ തദ്ദിക്കാണം.”

ഇങ്ങനെ ആദ്യത്തെ ഉചിതമായ അലക്കാരപ്രയോഗങ്ങൾക്കാണ്
കുചേലഗതിയെ ഉണ്ടത്തമാക്കിയിരിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ മലയാള
മഹാകവിയായ ചെറുദ്ദേശി.

മുദ്ധിമാർ

ഭാഗവതം ദശമല്ലുന്നധനത്തെ ആദ്യദാക്ഷി എഴിത്തെപ്പുട്ട കൂ
ജിഗാമധിക്ഷിക ക്ഷേത്രസ്ഥലനായ കൂജിനാണ് പ്രധാന കമാ
പാത്രം. ക്ഷേത്രിനിർഭരണാധി തന്നെ ജോക്കന്ന ആദ്യേയും പരി
രക്ഷിക്കുന്ന പതിവും ഗ്രബാൻ കൂജിൻ എക്കാലത്തും നിഃ്മാ
ഖപോന്നിട്ടുണ്ട്. സന്ധനതയോ സമുദ്വ്യോഗം അക്കാരുത്തി
പദ്ധതേതെത്ത സപാധിനിക്കാറിലെ. ഗോക്കേളിയും ഗോപവാട
തേരെയും അതീവിഷ്ടിക്കാണ്ട വിജമിപ്പിക്കാൻ ദേവേന്ദ്രഘാത
ബൈട്ടപ്പോൾ തന്റെ വിശ്വാസമപ്പിച്ച പാവപ്പുട്ട ഗോപ
നാരെ പരിരക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഗോവഭ്യനപ്പുത്തം ഉയർത്തി
പ്പിടിച്ചു. ക്ഷതാദ്രുസരയായ പാഞ്ചാലിക്ക പല മുഖങ്ങളും
അദ്ദേഹം പരിരക്ഷി നില്ലീ. അത്യുഗ്രമായ സംഗ്രാമരംഗത്തും
അർജ്ജുനനം യുദ്ധിരം താഴും തന്നെലുമായി പ്രവർത്തിച്ചു.
ഇങ്ങനെ എപ്പോഴും അശ്രൂതിചുവാസചുവം കാണിച്ചപോന്നി
ടുംബ ഗ്രബാൻ തന്റെ പുന്നകാലസത്തിന്മുന്നെന സപ്രകരിക്ക
കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാമിതം പുന്നികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന
താണോ കുചേലഗതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം.

ഇര ഭാഗത്തു കുവി കുചേലുനെ ആവിജ്ഞവിക്കുന്നതു ഗൈ
വാൻറെ തേഴീസും അതുകൊത്തവാസുല്പ്യവും പ്രകടമാക്കുന്നതു
നാശി ഒരു പദ്ധതിലെമ്മെന്ന നിലയ്ക്കുമാത്രമാണ്. ഭഗവത്കമാ
നിഗാധിയായ കൂൺഗാമയിലെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണില്ലോ
കുചേലുന്നതു.

അസ്ഥിമാത്രനുപനായ കുചേലുൻ ദ്രാരകാഫുരിയിലേജ്സ്
നടന്നേച്ചല്ലുകയാണ്. ലക്ഷ്മീസ്വരേതനായ കൂൺ ഉടനെ
പശ്ചിമവേത്തിൽനിന്നും മാടിഡയഴിനേറു സത്തിൽമുന്ന് സ്വന്ന
തമരളികയാണ്. ആ സഹയത്രു വികാരപാരവയശ്യം ആ സൂര്യ
മാവിനെൻ്റെ (കുചേലുന്നു) ഭവത്തുള്ളതിലുമധികം ദ്രാരകാപ്പതി
യിലാണ് പ്രകടമായിക്കാണുന്നതു.

“ആഞ്ചോനാംവാരിജ കാമുകൻ
മാരത്തുനിന്നു വിളിഞ്ഞു നേരം
വാരിജിലോചനന്റെവമായും
വാരിജിലേറു വിരിഞ്ഞുനിന്നു.”

ഇവിടെ സ്നേഹിക്കുന്ന മനസ്സും സ്നേഹിയേസപ്രാവവുമുള്ള അഴിക്
ളിൽ കൂൺനുള്ള ആഭിമുഖ്യമാണ് ഒരുമാക്കുന്നതു. മാത്രമല്ല
താനും തന്നെ ഭക്തിം വിട്ടുനില്ലേണ്വരല്ലെന്ന ഒരു ഭാവവും
കൂടി കൂൺ പ്രകടമാക്കുന്നണ്ടു.

“മാരത്തുവന്നെല്ലാരാജാനേന്നിയെ—
പാരിചുനിന്നു പുണാന്നാനിപ്പുാർ.
അസ്ഥികളേറു ചുവന്ന ചാഞ്ഞതു—
ങ്ങച്ചുതന്നുവര്ത്തമയു് പാരമപ്പോൾ
മേഡിനീഡേവനിൽ മേഘനാശം തു് .
മേന്നിയിൽക്കുടിപ്പുനോഹോലെ.”

സ്നേഹപ്പരസ്യം ആനയിക്കപ്പെട്ടശേഷവും കൂൺ തന്നെ
സൂച്ചയത്തിനു് എല്ലാവിധ ഉപചാരങ്ങളിൽ സമപ്പിക്കുന്നണ്ടു.—
മനാമീറിരഞ്ഞിലെബാനും പെരുമാറി പരിചയിച്ചിട്ടില്ലോത്തതി

നാൽ അല്ലോ പരിപ്രേക്ഷ കാട്ടന കുചേലവന ചുമ്പ് വത്താന്താന സൃഷ്ടിയിലം സമശ്രദ്ധസ്ഥിപ്പിക്കുകയാണോ. പതിപ്രേക്ഷ പരിപ്രേക്ഷയിലും മനസ്സിലാക്കിയ ലക്ഷ്യിനെവരെ അതിമീതയും ചുമ്പ് ഉപചരിക്കുന്നുണ്ടോ. ഈ ഉപചാരം സ്വന്തം കത്ത് വുനിയു എന്നതിലുമധികം ഭർത്താവിൻ്റെ ധനംനിയും ദയയാണോ വെളിപ്പേട്ടതുന്നതോ.

“ഉറവനെത്തുനോഡാശനെയിനിങ്ങനെ
വിറ്റതോ ചിന്തിച്ചാൽ ചേതമല്ലോ;
വറ്റാതൊരുപ്പുകൊണ്ടാരെനെന്നുനി
മുറുടകിക്കമാറാക്കാലുംത.”

എന്നിങ്ങനെ ഇപ്പീര പാര്യണിവന്നതും അഞ്ചിത്തമാരോടു ശ്രദ്ധവാൻറെ കലവരയില്ലാത്ത പെത്തമാറാത്തിനുംഭാവരണ മാണോ.

സവർണ്ണവ്യക്തിയുടും തീലുമധികം പ്രീയം തനിക്ക് സാധാരണജീവിതചവരുകളോടാണോ. ‘കുചേലഗതി’യിലെ ദിക്കും തെളിയിക്കുന്നു. ഗ്രാഫത്തിനിങ്ങാനുമനസ്സിലും വിറകിനു പോലീ കാട്ടിൽ വലഞ്ഞപ്പുഴയും അനാവും ഒരു സൃഷ്ടിക്കുന്നതു കുചേലവന കൂട്ടിൾ ഇല്ലപ്പോളിയായിരുന്നു കാണുന്നുണ്ടോ. അധിംവോധതീൻറെ കൈ കണ്ണികപോലും ആ പുരാവുത്തപ്പരാമർശത്തെ അപക്ഷോചപ്പേട്ടതുനില്ല. പ്രാഥമായിക്കാണ്ടുവന്ന അവിൽപ്പോതി തട്ടിയെടുത്തു കെട്ട ശിശു വാദ്യരൂപങ്ങളുടുടർന്നിരുന്ന സാധാരണക്കാരണം കൊണ്ടാണു ജീവിതവുമായി ഇടപാശകാനും അച്ചുതനീൻറെ അഭിവാദനരൂപങ്ങളുംതമോദാഹരണമാണോ.

കുചേലനീൻറെ അഭൈയുമരഹതനോ ഇംഗ്രീതജനനായ ദേവാനോ മനസ്സിലാക്കാൻ അല്ലോപോലും പ്രധാസ്ഥാനായില്ല. എന്നാലും താൻ മനസ്സിലാക്കാണ്ടു സമന്വയപ്പോലെ കരുതുന്ന കൈ സുഖത്തിനെക്കാണ്ടു ധനാദ്യത്വമന ചെങ്കുകയുംതും ദംഗരിയല്ല

ല്ലോ എന്ന ലോകസപ്താവമറിയുന്ന കൂദ്ദൻ വ്യക്തിമായി മനസ്സിലാക്കുന്നു. അതു കൊണ്ടാണ് സുഖാധാരിയും പ്രാശാദജാഹം പണിയിക്കാൻ ലോകമാതാവിനെ നിയോഗിച്ചേപ്പാഴിം അത്തരം കാര്യങ്ങളുണ്ടോ കചേലനോട് പരാമർശിക്കാതിരുന്നതു്. ശ്രീകൃഷ്ണൻറെ ലഭകികകാര്യങ്ങളിലും വിജയാനഭും മഹോന്മാനത്തായ വ്യക്തിത്വവും ഇതിൽനിന്നുത്തുന്ന മുഴുമാവുന്നു. മഹാഭാരാത രാജാവായിരാന്നകിൽ ഒരു നിറങ്ങൽ സദസ്സിനു മുമ്പിൽവെച്ച തിരുവ്വാവും നല്ലിനാവിവാക്കം സപീകരിച്ച വിളംബരപ്പെട്ടതിന്റെയും വുന്നാരങ്ങാരമാണ്. ആരെയും അറിയിക്കാതെ, വിളംബരപ്പെട്ടതിനാതെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ നിറവേറാറിയതു്.

ഒരു ശതമാനപ്പുത്തിനിന്റെയും ലോകോപചാരനീതികളുടെ അനുഭവ ഒരു മഹമ്മദൻറെയും ആ ശ്രീത്വത്തുല്പന്നായ ഗവാൻറെയും വ്യത്യസ്തഭാവങ്ങൾ കണ്ണിച്ച വേൻ ഒരു തീക്കണ്ണ വ്യക്തിയാണ് കചേലഗതിയിലെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ.

കചേലൻ

പാമസാത്പീകരം ക്ഷതാഗ്രോഹനമായ കചേലൻ കൂദ്ദൻ എന്ന പ്രാബല്യവും പ്രിയപ്പെട്ട സതീമ്യനായിരുന്നു. പ്രാഥക്കൂട്ടി ആരുത്തുന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചുവളർന്ന കചേലനോടാദ്ദുമാണ് ഗവാൻ കൂദ്ദൻറെ വാല്യകാലവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയതു്. സാമ്പിനിമുഹമ്മിയുടെ അഭിന്നവാസികളുായ കൂദ്ദൻ കചേലനം പാസ്സും വിശ്രാസത്തോടും ആരെവോട്ടംകൂടി വളർന്നു. മുഖപത്രീനിന്നോന്നുവും വിരകിനു പോകുന്നോഴിം മുക്കും വിന്നു അജയാനസാരം മറ്റു പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നോഴിം ഇതു ഒരു സത്രമ്യങ്ങം സാധ്യാരണ സുഖാദാരുമുള്ളതു് എന്ന ചെക്കമാറി.

നിത്യക്കമ്മളളിൽ മഴുകിയ കചേലവൻ താൻം ശ്രീകൃഷ്ണൻ തമിലുള്ള അന്തരം താല്പര്യക്കമായി വിസ്തരിക്കുത്തന്നെ വെള്ളു. ആ വിസ്തൃതിയാണ് ഇട്ടിട്ടുക്കുത്തിന്റെയും, സിംഹ ഗജ്ജനത്തിന്റെയും ചണ്ണവാതത്തിന്റെയും നടക്ക് അന്ത്യോന്യം കെട്ടിപ്പിടിച്ച നില്ലാൻ കൃഷ്ണക്കചേലവന്മാരെ ഫേരിപ്പിച്ചതു.

അല്ലെങ്കിൽ കുറിത്തു” ആ ശ്രൂമം മാരിയ കചേലവൻ തന്റെ ചിരപരിച്ചതനായ ഒള്ളത്തു സാക്ഷാത് ശ്രീനാരായണനാണെന്നും മോൾഗ്രാഫ്റ്റി. അദ്ദേഹഭിന്നതു തന്നൊട്ട് പെരുമാറിയിരുന്ന ഗ്രവാൻ മാനഷഭാവം, സ്ത്രീകരിച്ച സദ്വേദ്ധപ്രേരനാണെന്നു കുമ്പേലനു നന്ദിലാഡാൻ തുടങ്ങി.

ഗാർഡ്യൂജിവിതത്തിൽ ഇപ്പറതേഴ്സ് കെട്ടികളിടുന്ന പിതാവായിരുന്നീന് കചേലവനെ ധനനിരതനായല്ലാതെ ആക്കം ഒരിക്കലും കണ്ടിട്ടില്ല. ധനംചൂടു വരുത്തുന്ന ഒരു നില്ലാര കാര്യം പോലും ആ പ്രധാനം സഹിക്കമായിരുന്നില്ല. നിര മകാരിയും നിശ്ചാബലഭന്നമായ അട്ടപ്രധാനം ഗാർഡീക്സേറ്റുണ്ടെങ്കിലും ആല്ലെങ്കിലുള്ളൂക്കപ്പോലുണ്ടായില്ല. തന്റെ സന്താന ഔദി ഗ്രവാൻറെ സന്താനങ്ങളാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം വിധിയുടെ വരയിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു.

അക്കാദാത്തു പതിയുടെ നിശ്ചയിക്കാൻ വരുത്താൻ അദ്ദേഹം ക്ഷമിച്ചു വഴിക്കി കൃഷ്ണനെ സന്ദർഖിക്കാൻ കചേലവൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ സാധ്യപിയുടെ വാചകങ്ങളാകാട്ട,

“ശാസ്പതനായജൈംഗിശപ്രസ്തരനെന്നും
ആശ്രയിച്ചുണ്ടവൻ നിന്നുകാലം
ക്ഷേത്രക്കാണ്ഡാവും ദീനമായുജൈംഗി
ചിത്രവും ചുണ്ടുന്നുണ്ടാക്കുന്നാർ
ആരുയായുജൈംഗി ഭാഗം ചെന്ന നി-
ന്നാരുന്നായുള്ളവനോട് ചൊന്നാർ
എന്നിങ്കു കാരുമാത്രപ്രധാനങ്ങളുമായിരുന്നു.

ഉള്ളാൻ ഉടക്കാനമീല്ലാതെ വിവരങ്ങായ ഭാര്യയുടെ അദ്ദേഹത്തോടു ചെറു വിവരങ്ങൾ അവസാനം എന്ന മുഹമ്മദുമുൻ നിർബ്ബന്ധിതനായതിൽ അത്രതമീല്ല. ഭാര്യയുടെ പ്രേരണ പ്രകാരം അത്മാപേക്ഷജ്ഞ ഘുരുപ്പുടുക്ക അഥ ബ്രഹ്മണ്ണന്മാരുമായി ശ്രദ്ധിച്ചു ഗ്രഹിച്ചു സാധിക്കുമ്പോൾ ഏറ്റന വിശ്വാസം തുടർത്തെ പ്രചോദനം നല്ലീ. കേതിയുടെ മുഖിൽ സ്വന്തം കാര്യം വളരെ അപ്രധാനമായിതന്നു കുചേപ്പണം.

പ്രാരകയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര തീർത്ത് ഗ്രഹാൻ കൂദാശ എന്നും തുടർന്നു തന്നെ സ്വപ്നികരിക്കുക എന്ന വിനായായിതന്നു കുചേപ്പാവുള്ളതെന്നും മുഴുവൻം. സ്വപ്നവും വിവരങ്ങളും ഒരു ആവണ്ണും കൂദാശ കുചേപ്പാശം തുടിൽ തുല്യനിലയിലുള്ള ഒരു വേഴ്ത്തുണ്ടാക്കുമ്പോൾ ചോക്കപറിച്ചും വേണ്ടതു അനുഭജിച്ചു കുചേപ്പാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും സാക്ഷാത് ഗ്രഹാനെ ദോരിൽ കാണാൻ തരപ്പെട്ടിരുന്നു സന്ദർഭം മുത്തപ്പോൾ തുടിൽ ഏറ്റന സമാധാനം തൊട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കുചേപ്പാശം പുരുപ്പാശം.

“കാച്ചുണ്ണന്തന്നുടെ ചാരന്തുമെന്നിട്ട്
കാണുത്തിനുംഡോ കണ്ണക്കുവന്നു?
ഒരു കലാകൃതാമനായു് നിന്നുവൻ തന്നാവി-
ന്നാലോക്കുന്നായു് വരക്കുമ്പോൾ എന്നു?
കണ്ണായ നേരത്തു കാച്ചുണ്ണൻ തന്നോട്
പണ്ണേരു എന്നു കണ്ണായ മിണ്ണാമോ താൻ.
വാതുകയൽ നിന്നുണ്ടാർ ശാസിച്ചു നിന്നുട്ട്
ബാധിച്ചു പോമല്ലോ പോക്കുതന്നു.
അവേടതോഴുമിണ്ണക്കിലും മൊല്ലു എന്നു
ദൈവത്തിൻ കൈയിലും പിന്നുതല്ലോ.”

ഗ്രീക്കുക്കുണ്ണൻ സ്വപ്നികരണവും അദാവുമനുഭവിച്ചു തന്നതുണ്ണം മന്ന എന്ന സുഖമാവു് ഭാര്യയുടെ നിയോഗത്തെയും പരിപ്പുണ്ണം

മായും വിസ്തിച്ചകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കുറക്കുത്തെ ഭക്തിയുടെ മുഖിൽ ശ്രദ്ധക്രൈസ്തവ സ്ഥാനമില്ല എന്ന വിശ്വാസമായിരിക്കാം ഒപ്പേക്ഷം ഇത്തരമായ മറവിക്കു മുൻകമായി വേണ്ടിയുള്ളൂ.

സന്നാതനനായ ഇപ്പേരെന്നു സാക്ഷാത്കാരം ഉണ്ടായിരുന്ന അശ്വാസനത്തോട് പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരപ്പേക്ഷയും സഹപ്പിക്കാതെ കുചേലൻ തിരിച്ചപ്പോക്കുകയാണ്. ഭക്തിയിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന കുചേലന്റെ ഭാര്യയുടെ നിവേദനത്തെപ്പുറാറി കാമ്മവരുന്നതും ശാസ്ത്രമല്ലെന്നതിൽവെച്ചുമാത്രമാണ്.

“ഇല്ലത്തു ചെല്ലുവോടു ചൊല്ലുവതെന്തു താൻ
വല്ലു വന്നാണെ വന്നിക്കുവോപാർ?
എറാറിയിരുന്ന ധാരാത്തയുംകാണ്ട താൻ
എവഴി ചെല്ലുന്നതെന്നന്നാണ്.
അരായുംപുണ്ണങ്ങു നോക്കുവോട്ടല്ലോ താൻ
വീശവും തുടക്കതെ ചെല്ലുന്നിപ്പോൾ
പാതിപ്പുകൈടുന്ന മേലയാശാനു താൻ
യാമീചു നിന്നാകിൽ തന്നുള്ള താൻ
എന്നതുമാനുമേ തോന്നിവില്ലനേരം
മറമാക്കുന്നുനു വന്ന തായം.”

ഇങ്ങനെ മറവി സംഭവിച്ചതു തന്നീറ മജ്ജയുപാപംകൊണ്ട് തന്നെയായിരിക്കുമെന്നു് ആ സദ്വൃതനു് സമാധാനിക്കുന്നു.

ഇല്ലത്തോടടക്കരേതോടു കുചേലന്റെ സ്ഥലവിന്റെ പീടി പെട്ടപോലെ തോന്നുന്നു. പുംബാംപുരണ കാറുടു മണിമയോ ജപലമായ പ്രസാദങ്ങളിൽ പ്രാബും പുലത്തുന്ന ഗോപ്യരങ്ങളിൽ കുചേലന്റെ മാനസികവിന്റെ ഉള്ളവാക്കാൻ പോന്നവയുണ്ടിരുന്നു. സർവ്വാലക്ഷാവിദ്വിഷിതയായ ധന്തപത്രിയേണ്ണും ഉള്ളജ്ജം സപലസപന്നുപിക്കുന്ന ഉള്ളിക്കുളയും ആള്ളാഭന്നിർഭരമായ ശ്രദ്ധാന്തരീക്ഷതെയും കണ്ണപ്പോൾ കുചേലൻ കൂടംതന്നു മന്നു

സ്ഥിലാകാത്ത കു നിലയിലായിരത്തീൻ. മഹാവക്ഷീയിടുക സാമീപ്യത്വത്തും അവകാട വരണ്ടാണിളേയുംപറാറി ഭാര്യ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴേ കചേലൻറ പറി ശ്രദ്ധം അവസാനിച്ചുജ്ഞി. ആ സമയത്തും ഭോഗവസ്തുക്കളിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഗ്രാവല്ലസ്യാനത്തിൽമാത്രം മൃദുക്കക്കയാണ് നിംഫല നായ ആ പ്രധാനമന്നോത്തമൻ ചെയ്തു.

“ഭാവനകൊണ്ട് വരുച്ചുനിന്നീടുന
ഗോവിംഗ്രൂപം തന്മാനസത്തിൽ
ദൈപ്പിം തന്നില്ലജ്ഞാനം ചോബെയു—
ഒരുപ്പോഴിം കാണായിവന്നതപ്പോൾ”

എന്നിങ്ങനെ നിംഫലമായ കൂൺക്കതിയിൽ ലീനനായിരത്തീൻ കചേലൻ നിഡ്യാമകർമ്മജാണ് മനസ്സിന്റെ കർത്തവ്യമന്ന ശ്രീകാത്രപത്തിൻറ പ്രദയാക്താവാണ്.

കൃഷ്ണാമ

കുവേലസദംഗതി

കാർശ്ചന്നേ ഗററവും കാരണങ്ങും പുരിച്ച-
ഈരണ്ണനാണായി പാരിടത്തിൽ,
ഒരുവേദമേത്രുന്ന കാലത്തു പണ്ടപോതു
ദേഹികൾ ചാരത്തു മേഖമന്നാർ
തങ്കളിലൊന്നിച്ചു വിഭ്യകർ കേൾക്കുംബാൽ
ചത്രാതിരായുംജി പണ്ടപദ്ധേ.
നിത്യങ്ങളായും കർമ്മങ്ങളെല്ലാമേ
കൃത്യമായും ചെയ്തു തെളിവെന്നു നില്പാൻ,
ശാന്തയായുംജി കാന്തയും താനമായും
താന്തനായി നീക്കേ നടന്ന മേഘങ്ങ്.

10

പാരിച്ച നിന്നൊരു ഭാരിപ്പും പുണിക്ക്
യാമിച്ച പോതുവാൻ പാരിലെഞ്ചം,
ക്ഷസിതമാഡായ ചേലായും പുണിങ്ങം
നീഛ്യാലപ്പുണിയം പ്രതമായി,
ശാസ്ത്രതന്നായുംജി രീശപ്രതന്നന്നായും
മാഗ്രഹിച്ചും ചെവൻ നീനകാലം
ക്ഷുത്രുക്കാണേററവും ദീനമായുംജി
ചിത്തവും പുണ്ടനിന്നെന്നൊക്കും
അരുധായുംജി ഭാരുതാൻ ചെന്ന നീ-
നൊരുനായുംജിവനോട് ചൊന്നാൾ: —

20

“കുദനം കാണാതെയോട്ടനാളില്ലോ
വേദന മാരാതെ മേഘന നാം.
കുദനം തന്നോന്നെക്കണ്ണതുമില്ലെങ്കം
വേദന ചാറികൾിൽ മേലില്ലതു.
ആവത്രമില്ലെന്നും പാതിയായും മേനിയും
നാവും മയ്യൈനും നാളിൽ നാളിൽ
യാമിപ്പാൻ പോവാനോ ചെലയും ചെമ്പല്ലു
ഗ്രഹത്തിൽ മേഘവാൻ പെഞ്ചുമ്പേണേ.
ചെന്താരിൽമാതോട് ചേരുന്ന കാർബൺകൾ
മുസ്യവെന്നല്ലയോ ചൊല്ലിപ്പോന്നും 40

പ്രാരകയാകിന പുരിലും ചെന്നിനു
പാരാതെ കണ്ണാകിൽ നന്നായിരും.
ക്ഷുത്രു എകാണ്ടണഡാക്കന്നതലെയന്നിവൻ—
ചിത്രത്തിലാക്കക്കരകളും ചെതം?
എറാറു നിന്നനിടക്കിലാണ ചൊല്ലാരെല്ലോ
എറാറിലുരയക്കിൽ ചെന്നെന്നുടക്കാം.
നമ്മുടെ വാഞ്ചരിതം നന്നായി നിന്നവൻ
നന്നകീനിന്നനിടവാൻ പോതുമല്ലോ.
കാരണ്യമില്ലയെന്നല്ലിയിരിക്കുന്ന
കാരണ്യവാരിയിരുന്നു കേൾപ്പും.

വായറു മേഘമപ്രാരകതന്നിലേ
പാരാതെ ചെല്ലുകയുന്നോ വേണ്ടും.”

ആരുയായുള്ളിട ഭാരുതാനിങ്ങനെ
കാരുമായുള്ളതു ചൊന്നുനേരം .
സാളുള്ളനായവൻ ചൊല്ലിനീടിനാൻ
ചിന്തിച്ച നിന്ന ഒരു ദുര്ദാനേരം:—
“എന്നുടെ മാനസം തന്നില്ലമുണ്ടിൽ
മുന്നമേ കാണേണ്ണുമന്നതനെ.

നിന്നുടെ സാമ്പശം തന്നാലെയകിലെൻ-
ചുണ്ടുകൾ ചുരിച്ചുകൊള്ളാമീപ്പോൾ.

50

രണ്ടേടത്തല്ലെല്ലാ രാഗികളാം എങ്ങ്-
കൂട്ടുമറഞ്ഞിയും പാണേ പോതു.
ഇന്നിനി നമേ മരന്നാൽപോകില്ല-
മന്നാടെ കണ്ണിനോ ചുണ്ടുകൾാം
കാണാനന്നേരെതു കാഴ്യായ് നല്ലവാൻ
വേണ്ടന്നതേതുമൊന്നില്ലയെല്ലാ.

പ്രാവേംപുണ്ണോരെ പ്രാതിതൻ കാണാമോൾ
പ്രാതിതം വേണാകമന്നുണ്ട് എന്നായം”
ഭാര്യതാനേന്നാതു കേട്ടുണ്ടനിന്നപ്പോ-
ക്കാരണാന്നായട ഗൈഹംതോറും

60

നാല്പിടി നെല്ലിനേ യാചിച്ചുകൊണ്ണു
വായ്യോട് നിന്നു വുത്തുപിന്നു
കല്ലുലെ മല്ലവേ താഡിച്ചുനെല്ലിനേ
നല്ലവിലാക്കിനാർ വല്ലവണ്ണം.
പീത്തായ മോദതാലാസമചുണ്ണങ്ങളു
പേര്ത്തണിതനിനിലേ മേൽത്തു പിന്നു
സത്തുജ്ഞനായോ കാടുകൾക്കെങ്കിലേ
മന്ത്രക്കും നൽകിനാർ വബ്ദിച്ചുപ്പോൾ.
ഭാര്യതാൻ നൽകുമ പ്രാതിതം തന്നെയും
പാരാതെ വാങ്ങിനോരാരണ്ണന്താൻ.

70

പ്രാക്കേന്നാക്കി നടന്നതുടങ്ങിനാൻ
വാരിജീവനും തന്നുക്കാണ്ണാൻ
ചെന്നാലേതെല്ലാമേ ചീറ്റിച്ചുനിന്നവൻ
തനിലേ നണ്ണിനാൻ മല്ലു മല്ലു:—

“കാച്ചല്ലിന്തനുട ചാരഞ്ഞ ചെന്നിട്ട്
കാഖതിനുണ്ടോ കണക്ക വന്നു?
തെറുലോക്കുനാമനായോ നിന്നവന്തനാലീ-
നാലോക്കുനാസ്തുകമങ്ങനെ എന്നു?
കണ്ണായ നേരുള കാച്ചല്ലിന്റനോട്
പണ്ട് എന്നു കണ്ണു മിണ്ണാമോതാൻു? ”

80

വാതുകൽ നിന്നുണ്ടാർ ശോസിച്ചു നിന്നനിട്ട്
ബാധിച്ചു പോമല്ലോ പോക്കതനെ.
ആവേദനേതാളിമിനൊക്കിലും ചെല്ലു എന്നു
കൈവരത്തിൻ കൈയുംലാം പിന്നൊയല്ലോ”

ഇങ്ങനെ തന്നിപ്പേ നജ്യിനോരാണോൻ
മണാതെയുള്ളായ മാറ്റുത്തുട
പോരകാകിന നഞ്ചുറി ചുക്കിനാൻ
വാരിതനാകാരത നേരെയപ്പോൾ
പബ്ലേനും കാണാതെയുള്ളാനുകണ്ണപ്പോൾ
കണ്ണിച്ചുനന്നല്ലാണ കണ്ണനിന്നാർ.

90

ചാലു മലവിശ്രദ്ധായ മേനിതയക്കണിട്ട്
ലീവയായ്ക്കിനു പാരങ്ങാർ പിനെ:—

“അസമികൾക്കാണ്ട ചമച്ചതിന്തുലമു
നവുംജിജൻ പണ്ടിവൻ മേനിതനു?
ബിത്തുമായ സ്ഥാനത്തിനെക്കാട്ടവാ—
നാബല്ലവിലനായല്ലയല്ലോ?
പേരുലമായോ കാരഭേതാടേശീട്ട്
പേരുവാൻ പോതമിക്കേണമീപ്പോൾ;
പാങ്ങഴിയെന്നാതേരു നേരുങ്ങൾ നീക്കുചു?
ക്കോഗ്യതപോതമതിനു പാത്താൻ.

100

പാതാളിലോകശാലാന്നിൽ പോന്നിവൻ-
 നാഡിക്ക മീതേപോയ് നിന്നിരോ ചൊൽ?
 വിശ്വേതിനായെങ നൽക്കുണ്ട് നിമ്മിച്ച
 വിശ്വസിച്ചിടാവു വിഴായിവാൻ?
 ഏന്നെങ്കിലും നില്ലിയതിനും നില്ലതെ-
 തന്നിലേ ചിന്തിച്ചു നിന്നേനേരം
 നാളികുജമാവിപ്പാദങ്ങൾ നിമ്മിച്ച
 നില്ലതെക്കുണ്ടെന്നുംതോനും.
 ദിംഗരനെക്കിലും വിപ്രതയോർക്കഡോ..
 കിൽത്തവ്യനായ് മേവുമതു.

110

ബ്രഹ്മമായുഛളിയ മേനുയെക്കണ്ണാളും
 മെനുലേ മെരുളപ്പുന്തിപ്പുാൾ.
 നിങ്കുന്നല്ലൂമേ മനതകാണ്ഡിവാൻ
 വങ്കുനായുഛളിയ ഭൂമിക്കവൻ.”

ഇങ്ങനെ ചൊന്നവർ വരീച്ചനിന്നുന്ന
 പൊങ്ങിന കണ്ണുകാ ടുണ്ണേനേരം
 വാരിജലോചനാൻ ചേരുന്ന ശേമം തൊ-
 ടാരണാൻ നേരേ നടന്നാനപ്പുാൾ.
 ചുറവേ കണ്ണായ വാരിജലോചന-
 നാരിതെന്നിങ്ങനെ നോക്കി നോക്കി.

120

ചഞ്ചാതിയായുഛളിയാരണാൻ വന്നതു-
 നാക്കനെ തന്നിലേ നണ്ണി നേരേ
 കാമിനിയോട് കലവന്നുള്ള ലീഖയും
 കൈവിട്ട് ചെട്ടെന്നുള്ളേറുപ്പുാൾ
 കാടിച്ചുനീടിനാൻ കേടരു വേദങ്ങൾ
 തേടിച്ചുനീട്ടുന പാദുഛളിയാൻ.
 അരണാനായെങ വാരിജകാളുകൾ
 ചാരത്തുന്നിനു വിള്ളണ്ണേരം.

വാരിജലോചനൻ തൻമുഖമായാൽ
വാരിജമേറ്റും വിരിഞ്ഞുനിന്ന.

130

പുമാതുന്നൂട് പോർമ്മലക്കണ്ണമം
പുരിച്ചനിന്നൊരു മാറ്റക്കാണ്ട്
ചാരത്തുവന്നുശ്രാരാരണനേന്നീയെ—
പുരിച്ചനിന്നു പുണ്ണന്നാനഫ്പാർ.
അസ്ഥിക്കളും ചുവന്നുചമരിക്ക—
ങ്ങച്ചുതന്നുചുവൽക്കുമയ് പാരമഫ്പാർ
മേരിന്നിവേവനിൽ മേഘന രാഗം ത—
നേന്നീയിൽ കൂടിപ്പറന്നപോലെ.
പിന്നെയെങ്ങാനിച്ചു മുറിരംതന്നിലേ
ചെന്നുക്കു നീന്നൊരു നദിജൻ താൻ.

140

ശൈലം കലന്നു നിന്നല്ലെല്ലാത്താരു
പൊല്ലീം കാനിക്കിത്തതി നേരേ
ആരിച്ചുവിട്ടുന്നാട്ടാതിമധ്യവേലയു—
മാചരിച്ചീടിനുന്നാരണ്ണായ്.
ഒഡതുമെഴുമാറു വീതുടങ്ങിനാൾ
ഒഡവ്യായയു് മേഘന ദേവിയഫ്പാർ.
കേടരു കൈകകാണ്ട് നീട്ടിരുന്നുനുള്ളി
വീടികതനെയും നൽകിനിന്നാൾ.
മുരിതനായു് നീനുംബള്ളാരാരണനേന്നു
മായവൻ ചൊല്ലിനാൻ മാനിച്ചഫ്പാർ—

150

“ആലു പെല്ലുട്ടിന്നാതതുനാളിണ്ട ഞാൻ
മീതുമായുംബള്ളാരു നീനെക്കാണ്ണാൻ?
എത്തും നന്നായി വന്നതില്ലെന്നോട്
മാത്രവും മാലുക്കിള്ളതുതിപ്പാർ.

ദേശികഗ്രഹത്തിൽ പണ്ട് നാം നിന്നനാ-
ളാചരിച്ചിട്ടിന് വേലായപ്പോൾ
നന്മേയിനു മറന്നപോരിപ്പുപ്പീ
വന്ന വന്നീടുന്നാരാട്ടതന്നാൽ?
അനു നാംനുംനു ചെയ്തു വേലക-
ളാനുമേയിനേതുമാവത്തേപ്പു.

160

അനു നാം ചുഞ്ഞായ സങ്കടമോർക്കുന്നോ-
ളിനുമുണ്ടുള്ളത്തിൽ വേദ പാരം.
ആരുന്നായും ദേശികൻതന്നുട
ഡാരുതാൻ വന്നതിനുന്നാങനാൽ
ഇന്ധനം വേണമെന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലുവേ-
നന്യരം നമ്മോടക്കാഡയിപ്പോൾ.

എന്നാളുകേട്ട് നാമന്നടം പോയണ്ണു
ചൊന്നായ കാനനം തന്നിലപ്പോൾ
ആരാങ്കു നിന്നിട്ട് പോരാതെ വന്നപ്പോൾ
ചുരുളു നിന്നനായ കാനനത്തിൽ.

170

പോരാതെ വെന്നതു ചുറിച്ചു കൈംജിവാ-
നാഡാണ്ണു നീലൈ നടന്നനേരം
പാരിച്ചു നിന്നനായ പാഴിടിതന്നും
മാരിയും വന്നതു കാണായപ്പോൾ.
വേഗത്തിൽ വന്നനായ പേരാഞ്ഞുപ്പും യാൽ
വേപാത്തപ്പും നാമോടിയോടി
തെററാന പോരയോൾ നഞ്ചവഴി കാണാതെ
മരരായ കാനനംതന്നില്ലയി.
പോകു മുടങ്കിന മാർവ്വമനേരം
നോക്കി നാം നീലൈ നടന്നനേരം,

180

ഇൻകടമാരായ പേരിലേറ്റിട്ട
നില്ല അതായും കയാലെന്നപോലെ
ചുന്നമനായും ഒരു രകാന്തരം -
മനുമിച്ചീടിനാനംവരത്തിൽ.
പാരിച്ചുവോയ്ക്കു പേരിലൊരുമി
നേരും നിന്മനായ പാഴിടിയും
കിന്നിലെന്നതജ്ഞനാ വൻകാരഭമന്നപ്പോൾ
മരിന്നതിലേറ്റവും വന്നതല്ലോ.
പാരിച്ചു വന്നുകു തുറിയുന്നേരം
പാരിടമണ്ണുകു മുടിനിന്ന്.

190

കാരേറും നിന്മായും വന്നരമ്മല്ലാമി -
ങ്ങരും തെരിഞ്ഞു മാംസതു പിണ്ണ
നമ്മുടെ ചുഴുവും വീഴുന്ന നേരത്തു
നമ്മുടെ വേദനയാറീഞ്ഞൊർക്കി
എന്നതു കണ്ണു നാമോന്ന പേടി ചു -
ഞണ്ണുമേ പോകത്തായ്ക്കാലേ
മെയ്യോടു മെയ്യമണ്ണചുകാണ്ണങ്ങനേ
പായുവേ നിന്മനായനേരത്തല്ലോ
വന്നു ചുണ്ണായ വൻകരിപിന്നാവു
വന്നുകു കേസരി വീരിന്തരൻ്ന്

200

പൊട്ടുകാരും ഉള്ളായ നാഭത്തുകട്ടിട്ട
തെട്ടി നാം ഭ്രതലം തന്നിൽ പിണ്ണ.
പിണ്ണംചുണ്ണനും നിന്മനായ നേരത്തു
മിന്നംകൊണ്ണീഷൽ വിള്ളണ്ണകയാൽ .
വൻനരി വന്നതു കണ്ണായ നേരത്തു
വന്നായും രസവുംപുംപുംമോ താൻ?
കാട്ടിൽ വന്ന കരഞ്ഞൊക്കു നേരത്തു
ഗോഡ്യീകൾ കാട്ടിന്നതേരു നീ താൻ.

കാട്ടാന വന്നപ്പോൾ കാട്ടിന ഗോധീകർ
നാട്ടാരേഡവിലേ ചൊല്ലാമോ താൻ?

210

- നേരിട്ട് വന്നാൽ പന്നികൾ പാഞ്ചലീം
വേറിട്ട് പോയതു നമ്മിലുംപൂർണ്ണം.
നാമത്തെ ചൊല്ലിവിളിച്ചു കൊണ്ടഞ്ഞുമെ
നാമത്തിൽ പുണ്ട് നടന്നതെല്ലാം
കണ്ണഭേദം രാരാനാനുണ്ടായിരുന്നാകിൽ
കണ്ണനീരിനുമെ മാരാത്തിരും.
കാട്ടാന കാട്ടികൾ ചങ്ങാതമായോനിന
കാട്ടിലേ നീജേ നടന്ന പിന്ന,
രോദനം കേട്ട താൻ വന്നത്തേണാക്കപ്പോൾ
വേദനയുള്ളത്തിലിനനുണ്ടോ.

220

കണ്ണായ നേരത്തു ഉണ്ടി നാം പുണ്ടപ്പൂ-
ഴണ്ണായ സുന്ദരാഹട്ടമാർത്തകണ്ണാൽ
വന്നാവുതെന്നേ കൊതിച്ചുനിന്നാകിലു-
മിനുംഡണായുമ്പയനോയോളിം.
പുപ്പത്തപ്പുണ്ണായ സർപ്പതാൻ മനിൽ വ-
സല്പനരാഹനായ നിന്നനേരം,
വേറിട്ടപോകാതെ വേഗത്തിൽ പാഞ്ചഞ്ച
ചുരുളപ്പോകിയു നന്നായി നാം.
നാമങ്ക ചെന്നപ്പൂർണ്ണം ഭീമനാശുള്ള
തുമനാർ വന്നങ്ക മുളിനേരം.

230

കാട്ടവാനേരുമെ കാണാതുഞ്ഞിട്ട്
പേടി കൊണ്ടേരുവും മുട്ടകയാൽ
കോഴിയും പുണ്ട് നാം കേഴുവാരന്നുപോൾ
കോഴികൾ തുകന നാദം കേട്ട,

മേളത്തിൽ വന്നിട്ടുമാണിതുവരുന്നത്
കാളിത്തിൻ നാദങ്ങൾക്കാപോലെ.

സൈംഗിതരായ നാമേറിന മോദംകൊ—
ണാശികൾ ദ്രവ്യങ്ങൾ ചൊൽക്കയാലെ
അഭന്നാണ്ട് തുകാന കോഴികൾ ചിന്തിച്ചു—
ലേന്നാമേ ച കയില്ലെന്ന ചൊല്ലാം.

240

പിന്നെ നാട്ടേന്നാം വിന്നത കൈവിട്ട്
വന്നൊരു സൃഷ്ടിന്നുപാർക്കേന്നേരം
മാറാതെ പെയ്യുന്ന ഭാരിയും നഞ്ചെട
പാരിച്ച പേടിയും തുറിക്കും
ചാരത്തുനിന്നാണെ. നമ്മുള്ള കൈവിട്ട്
കുറത്തുപോയി മറന്തതല്ലോ.
വുക്കണ്ണജീരിന പക്ഷികൾനാഭവു—
മക്ഷണം കേട്ട നാം നിന്നുന്നേരം
ആവശ്യലാശയായും മേഖലാരിക്ക
വാർക്കാണ്ട് നിന്നൊരു ദ്രോഗമായും.

250

പങ്കാടികൾന്നും മണ്ണും
കിണ്ണുന്നപോഴിത്തുടങ്കുന്നേരം
നാമണ്ണ ചെല്ലാത്തു പേരോക്കനാമൻതാൻ
നാമണ്ണൾ ചൊല്ലി വിളിച്ചു തീണ്ണം
കാനനംതോറും നടന്ന തുടങ്ങിനാൻ
കാതരമാനസനായി നേരേ.
കുറത്തുനിന്ന വിളിച്ചുമു കേട്ട നാം
മാരത്തു ചെന്നാണ്ട് നിന്നു നേരം
ഇണ്ണല്ലും പുണ്ട് താൻ തൊണ്ടയും കമ്പിച്ചു
മീണങ്കതായ്യും പുണ്ട് പാരം.

260

തോഷവും വേദവും തോന്ത്രനിന്നീടുന്ന
ലോചനതോയവും തുകിരച്ചാനാൻ:—
‘ഉ സതമരായുള്ള ശൈഖ്യരിന്നിങ്ങളോ—
ടൊത്തവരിപ്പുയീപ്പാരിലെന്നാൽ,
വിദ്യകൾ കൊണ്ടുമിന്നിങ്ങളോടും മെ—
ഭയത്തുവരായുള്പാരിലാതാം.’
ഇങ്ങനെ ചൊന്തടൻ നാമയും കൊണ്ട് തന്ന—
മനിരം പുകിനാൻ വദ്യന്തേപ്പാർ.
ഇങ്ങനെ പണ്ടനാമാവരിച്ചുള്ളവ—
യിന്ന മറന്ന പോയിപ്പുയല്ലോ?’

270

തങ്ങളിൽ നിന്നവരിങ്ങനേരേങ്ങരാഹോ
മംഗലവാക്ഷകകളോളം തന്നരം,
‘അപ്പമായുള്ളായ കാഴ്ച താനെങ്ങനെ—
യബ്ദിവിലോചന മുവിൽ വെള്ള’
എന്നാണ് തന്നിലെ നല്ലിനോരാരണ—
നേരിന നാമവും പുണ്ട് പിന്ന
കാഴ്ചയേ മെല്ലേ മരപ്പതിനായുള്ളോ—
രോച്ചയും പുണ്ണേഴ്സന്നേരം
മാലോകകളുള്ളതിൽ മാലേ നിന്നീടു—
ക്കാമയനായോക മാധ്യവന്താൻ.

280

അരണാവൻ വന്നതിൽ കാണും ചിന്തിച്ചു—
സോറണാന്തനോട് മെല്ലേമാനാൻ.
, ‘മാച്ചയും ചേച്ചയും വേഴ്ചയും പുണ്ഡവർ
കാഴ്ചയും കൊണ്ടല്ലോ വന്ന തായം;
വേഴ്ചയിൽ വന്ന നീ വാച്ചനിന്നീടുന്ന
കാഴ്ചയാരെന്നൊന്നു കൊണ്ടപോന്നോ?
അപ്പമെന്നീടില്ലോ മൽപ്പീയമാകയാൽ
മൊല്ലേറു നിന്നൊരു കാഴ്ചയതു.’

ഇങ്ങനെ കെട്ടക്കുറാരാണോ പിരുമ്പും
പൊഞ്ചിന നാശവും പുണ്ട് നേരു.

290

പീനനായ്ക്കിന നൽകിയുള്ള നല്ലാതെ-
യാനനാതനുമും താഴീനേരും
പുഞ്ചി തുകിക്കൊണ്ടുവെന്നവൻ്നീരാ-
നബ്യാതെ ചെന്നാഞ്ഞാഞ്ഞ പിരു
ചേലതൻ മുലയിൽ കെട്ടിനതെന്നെന്നു
ലീഖയായ്ച്ചൂല്ലി വലിച്ചു നേരു
മെല്ലുന്നഴിച്ചു തുമ്പനിലവാക്കിനാൻ
നല്ലവിലാഡായ കാഴ്തുനേരു.
'നിത്യാധിക്കുന്ന ശ്രദ്ധപബ്ലിക്കന-
തെത്രനാഴിഞ്ഞേവ' തു തിരുതിനാൽ.

300

എത്രയും നബ്ലായ കാഴ്യാസ്സുനിഇ
ദ്രോയുള്ള നീ തന്നതിപ്പോൾ.'
ഇങ്ങനെ ചൊന്നായ മുഴീയാർ വാരിനാൻ
മംഗലം നല്ലവാനാരണ്ണനായു
പാർ ചെല്ലുയുണ്ട് വയനു നിന്നുടന്ന
വായിപ്പാക്കിനാൻ വാരുമ്പരാട.

ആദ്ദേഹിച്ചുടിനാനാസപദിച്ചുവിനോ-
ടാഗ്രീതവസലനായ ദേവൻ.
ക്ഷുമനുന്നും കടിച്ചു നിന്നണ്ണയ
പല്ലുകൾ നോവു തള്ളുന്നേരും.

310

മല്ലുവേ വാരിനാൻ പിരുമ്പും നല്ലവീൽ
പല്ലുവം ചെല്ലുന പാണിയാലേ.
അനുച്ഛമിയായിനിനാനനും തന്നിലാ
ടാസപദിച്ചുടിവാനോസ്സുന്നേരും

പെട്ടുന ചെന്ന നിന്നാണിരതാന്തു
കട്ടിക്കളിൽനേരു വിരിഞ്ഞു ചെന്നാർഥഃ—

“ഉറവുന്നതുനോക്കുന്നയിന്നിങ്ങനെ
വിറ്റതു ചിന്തിച്ചുതു ചേരുമല്ലോ;
വറ്റാതൊന്നുകൊണ്ടാണുനെന്നെന്ന നീ
മുറംടിക്കമാറാക്കാല്ലോതെ.

320

എന്നമീക്കൽക്കഴിം നെൽകഴിം തീക്കിൽ നീ—
യെന്നുടെ വേദകളാവതല്ലോ.”

ഈഡിന ചൊല്ലിനൊരിഡിര പിഠനയും
നിന്നാണ്ണാരാണുനെയുംില്ലോ
കണ്ണമുന്നുനകാണഞ്ചുണ്ണിൽനുനിന്നിടിനാർ
നീമലദേഹനായും വല്ലും.
ഈപിറതനുടെ കണ്ണമുന്നുനയല്ലോയാൽ
സുദരംനായുണ്ണാരാണുന്നതാൻ

മുഖ്യമായണണ്ണു മുഖ്യനായും വിനീ—
നീപ്പിഡിലാവണ്ണാരണാപ്പിഠിനു.

330

കാലത്തുനുന്നു യാത്രയും ചൊന്നടൻ
മാലത്തുനിന്നാണ്ണു പോതം നേരം
തന്നിലേ നണ്ണിനാൻ: “എന്നുടെ വാദുകൾ—
ഒളാനുമേ ചൊല്ലവാൻ വല്ലില്ലോ.

ഈല്ലതു ചെല്ലുനോർ ചൊല്ലവതെന്തു നൊന്ത്
വല്ലും വന്നണ്ണു വറ്റിക്കുന്നോർ?

എറിയിക്കുന്ന ധനതെതയുംകൊണ്ട് നൊ—
നെയും ചൊല്ലന്തുനുന്നും നണ്ണി
അശയും പുണ്ണേഡു നോക്കുന്നോൾല്ലോ നൊന്ത്
വിശദം സ്ഥിരാതെ ചെല്ലനിപ്പോർ.

340

പാതിപ്പകീഴന ചേലയാദവാൻ ഞാൻ
യാചിച്ച നിന്നാകിൽ തന്നുള്ളം താൻ.
എന്നതുമാനുമെ തോന്നിതില്ലേനോരു
മദ്ദാക്കണ്ണെന വന്ന ഞായം.
ചേലയാ വേണ്ടീലു തെലുപ്പെത്ത തത്തന്നയും
ചീലയായു ചൊൽചാനും തോന്നിലപ്പും
പത്രനാളുകിലും പട്ടിണി തുടാരു
പത്രിയെപ്പുാലിക്കാമനോത്തെല്ലാ
ദിർഘമായുള്ളിങ്ങ മാർദ്ദവും പിന്നിട;
ഓഗ്യമില്ലാതനാളുന്നുമരോ.

350

പരമ വിലോ വന്നും തന്നെട ശീലമോ
കല്ലുകണാവിയെപ്പുാലെയല്ലും;
ചാരതു ചെന്നിടിൽ വാഞ്ചിതം നൽകീടം
ഉത്തു നിന്നിടിലോനുമരോ.
ചാരതു ചെന്ന ഞാൻ യാചിച്ച നിന്നാകിൽ
പുരിച്ച നിന്നുള്ളം വാഞ്ചെയല്ലും.
പണ്ട താൻ ചെയ്തു പാപണം കൊണ്ടല്ലും
മിണ്ടവാൻ വല്ലുതെ വന്നതെപ്പും.
എന്തതു സന്തതം ചിന്തിച്ച നിന്നിനി
വെള്ളവന്നീടുവാനുള്ള മേറം?”

360

നിന്തുതനായവനിങ്ങെന ചിന്തിച്ച
സർഗതിയായുന്ന കാപ്പില്ലുനേ
ക്കണ്ണുകൈഃണ്ണു സന്തോഷം പണ്ട നി-
നിണ്ണുലും കൈവിട്ട പോയിപ്പുായി
തന്നെ ഗൈമതകിൽ ചാരതു ചെന്നെപ്പും
വന്നായ തെന്നാലപ്പും നിന്നാൻ.

‘സൈംഗല്യമാശണായ തെന്നാലോതിങ്ങനെ
മാരഞ്ഞ പീഴ്’വാനിക്കാനന്നതിൽ?

എന്തിതിനീള്ക്കാണോ’ഭന്നാണു തന്നിലേ
ചിറ്റിച്ചു പിന്നെയും നീന്നനേരം.

370

താവിനിനീട്ടന പുഡകൾ മേഖന
കാവുകൾ കാണായി നീശ്വേ നീശ്വേ.

മേളമിയന്നാളി താമരപ്പൂജ്യയും
നാളവേ കാണായി നീന്നനെത്തും.

എന്തിതെന്നിങ്ങനെ ചിറ്റിച്ചു നീന്നവൻ
മെന്ന തുടങ്ങിനാന്നുതന്നെ.

പ്രാബല്യകോലുമ പ്രാകാരം തന്നെയും
പ്രസാദജാലവും കാണായ പ്രോംബാൾ.

ആക്കട മരിരംപോലിതെന്നിങ്ങനെ
പാരം തന്നാളിലേ നണ്ണീ നണ്ണീ.

380

ശ്രോച്ചവാതിലകത്തു പുശ്രംജിദേമേ
വ്യാപരിച്ചിട്ടിനാൻ കണ്ണുവകാണേ.

മൊക്കുണ്ടുണ്ടു നീന്നാളി പൊല്ലുവും കാണായി
നീർക്കുന്നങ്കരാരോ ദീക്കത്രോടും

രത്തങ്ങൾക്കാണ്ടാളി വേദികൾ കാണായും

മുത്തുകൾക്കാണ്ടു വിതാനങ്ങളിൽ.

നീട്ടറു നീന്നാളി നാടകക്കാലയി-

ലാടിനിന്നനേബാട് പാടപ്പോടി

കാലക്കം പുണ്ടു വിള്ളിക്കിന്നന്നു
ബിംബിക്കമാരയും മാലുക്കണ്ണാൻ.

390

വാജികൾ മേഖന ശാലകൾ കാണായി

വാരണം ചെങ്ങന ശാലകളിൽ.

ഇരതരമോരാരോ രത്തങ്ങൾക്കാണ്ടാളി

വസ്തുകൾ പിന്നെയും കാണായപ്പോൾ.

വിദ്വന്മകാണ്ടിളി
വിന്നയിച്ചിടിനാനോരമോറം.
വന്നവന്നിടന്ന വദികളുള്ളാണ്
വാരണമേറിന ചേവകങ്ങ്
വദിച്ച നിന്നതു കണ്ടുകണ്ടേനാര്-
മെന്തിതിന് കാരണമെന്തനാൻ.

400

“പുലനായ” നിന്നാരജാരജഗനായാണ്
നിബ്ലനനാജാരജാരജനയാദ്ദോർ
മാര്ത്തു വന്നിവർ വദിച്ചനിന്തിൽ
കാരണമെന്തനു കണ്ടെല്ലോ.
എതായ ലോകമിതെന്നതു ചിന്തിച്ചു-
ലേരുമേ നിന്ന് വികാവരഭ്ലോ.
സപ്രമായ“മേഘന ലോകമനിശ്ചീന
നിർബഹിച്ചിനിതിലായിതോ താൻ?
എന്നും ഗ്രഹമിതെന്നതു ചിന്തിച്ചാൽ
നിന്ന് യദിണിക്കണ്ണിലെന്നാൽ.

410

ഒഴുമാരായുള്ള നന്നവരാരാനം
പെട്ടുന്ന വന്ന മൺഗ്രഹംതന്നിൽ
ആട്ടി വിട്ടുന്നുട ഭായ്യെയത്തന്നായും
കോട്ടയും കോരിനാരേനാവനു.
ഗ്രഹവും തൃടാതെ ഭായ്യും തൃടാതെ
കേവലം പോക നാശനു വന്ന
രൈപ്പുണ്ണൾ കണ്ണിനി വിന്നയിച്ചിടാതെ
മൺപ്രീയ പോയേടമാരായായും ഞാൻ.
അറി പദ്മനാഭനു കണ്ണനിക്കിശേനു-
യാപത്തു പോന്ന പിന്നാബന്താല്ലാതെ.

420

വെങ്ക പെരുത്തു വെറുത്തു നിന്നിടിനാൽ
തണ്ടിയ വന്നിട്ടുമെന്ന എഡം.

വേദന മേവുന്ന മാനസം വെറ്റിട്ട്
രോഗനം വേണ്ടുന്ന കാലത്തിപ്പോൾ
അവത്രിപ്പാതൊരു സന്ദേശം പൊണ്ണുന്നു -
തെറ്റത്തിന്കാരണമോത്തുകണ്ണാൽ”?

യന്നുനായു നിന്നുള്ളിരാഹണനിങ്ങനു
തന്നിലേ ചിന്തിച്ചു നിന്നുന്നേരും,
ആരണ്യനാരിമാർക്കളിയായുമേവിനി -
നായ്യായുള്ളാരു ഭായ്യുപ്പോൾ,

430

തന്പത്രി വന്നതു കണ്ണാരു നേരത്തു
സംഭവിച്ചുവിനോടാദരവിൽ
സുഖരിമാരായ മേടിമാർ ചുഴിറു
വന്ന തുടങ്ങിനാൾ മറക്കപ്പോൾ,
കാച്ചിപ്പാർച്ചാലുാവേ മന്നമേ വന്നുനാരു
വാരിജമറിരയന്നപോലെ.

ചുവേ വന്നജ്ഞി നാരിയെക്കണ്ടശ്ശീ -
രാണോൻ ചിന്തിച്ചാൻ തന്നിലപ്പോൾ : -
“സുഖരിയാരെയാരു നാരിയുണ്ടിങ്ങാട്ട
വന്ന തുടങ്ങിനു മറം മറം.

440

തത്തുപാർ പുണ്ണാരു മേനിയെക്കാണുന്നോപ്പാർ
കല്ലുകവല്ലിതാനെന്നുതോനും.
ഉക്കണമാനൊന്നു ചിന്തിച്ചു കാണുന്നോപ്പാർ
ഉക്കിതാൻ കേവലമല്ലയല്ലോ?
ഉത്തമാരെയാരു നാരിയെന്നജ്ഞിതോ
വ്യക്തമായു ചൊല്ലാക്കിമേനി കണ്ണാൽ.
ആരണ്യനാരിയെന്നിങ്ങനു
താനന്നുതന്നിലേനാണും കണ്ണാൽ.

എന്നുടെ മാനസമനുമാരാറിലു-

മെന്നും ചെല്ലുവോന്നല്ലുയല്ലോ;

450

ഇന്നീവർത്തനിലേ ചെന്നനിന്നീട്ടനു

പിരുന്നയും പിരുന്നയും കണ്ണതോറും.

‘പാപത്തല്ലെല്ലാൻ പോകാതെ നീ’യെന്നി-

ല്ലാപിയോടേറം ഞാൻ ചൊല്ലുംനേരം,

എന്നും കൈവിട്ട് പിരുന്നയും ചെല്ലുനു
തന്നുടെ കോരകമെന്ന നാല്ലി.

കഞ്ഞുമേഖലുടെ കമ്പും കൈവിട്ട്

ശിഘ്നനാല്ലുനു ഞാനിനു നേരേ.

കാണുന്നുനേരമെന്നാണവും ടുണ്ട് നീ-

നാനനം തന്നുയും താഴ്ത്തു മെല്ലു.

460

എന്നുടെ പാദങ്ങൾതന്നിലെ നോക്കണോ—

ക്ലീനുടെ ജായതാനന്നപോലെ.

‘ആരിവ്’ക്ലീനുജ്ഞിംതന്നിലെ ചിറ്റിച്ചു—

ട്രാഡേൻ പിരുന്നയും നോക്കണംനേരം

മാംത്രം വരുന്നാൽ ഭാംതാനങ്ങവൻ..

വാങ്ങര പാദങ്ങൾ തുപ്പി നീനും

തുപ്പിനിന്നീട്ടനു ജായതൻ മെരുങ്ങും

വായ്യോട് നീന്നും പാത്തനേരം

രത്നങ്ങൾതന്നുടെ രംഗികൾക്കാണുംനേരം

പ്രത്യാംഗമെല്ലാമേ മുട്ടകയാൻ.

470

ജായയെന്നജ്ഞത്ര നീർജ്ജയിച്ചിട്ടവാ—

നായില്ലുംനേരവനൊടുനേരം.

പിരുന്നയും ചിറ്റിച്ചു തന്നുടെ ജായയെ—

നീഞ്ഞുനെ തന്നില്ലുച്ചുനേരം.

തന്ന മരണ്ണായ സദേശം പുണ്ട് തന്ന-
മലീരം പുകിനാൻ ഭായ്യുമായോ.

പെട്ടുന്ന ചെന്ന നൽ കെട്ടകംതന്നിൽ പു-
ക്കിയ്ക്കുമായും കുട്ടിൽത്തന്നേൻ
പുതന്നായും മെത്തതയീതെപോയു
സപ്പമ്മായും ചെന്നാഡിങ്ങനേരം.

480

നീതിയിൽനിന്നും ചോദിയ്യാൻ തന്നെ
ഭരിയുണ്ടായതിൻ കാരണാതെ.

ഇല്ലന്നായുംവൻ ചോദിച്ച നേരത്തു
ഇല്ലയായും ഭളിയും ചോന്നാം.—

“ഇന്നലെയായിന്നേരം വന്നതു കാണായി
സുഷരിയായൊരു നാരിതന്നു
പക്ഷജ്ഞണ്ട നൽകെക്കളിൽ രണ്ടിലും
കൊക്കയിലുണ്ട് നാഡുള്ളതുമാല
മേഖലാ നീനാംഭളിരാണിപ്പുണ്ണില്ലാമെ
നാണിച്ച പോമവൽ കാന്തി കണ്ണാൽ.

480

പൊള്ളിടം പുണ്ടേഭളിരാനകൾ റണ്ടുണ്ട്
നീളുന്നതണ്ണവല്ല റണ്ടപൊടം.

ആയിരം തീങ്കൾതന്നികാന്തിയേ വെന്നുജോം—
ഈനന്നംതന്നെ കാന്തികണ്ണാൽ.

തെരറുന്നപോന്നിൽ വന്നുന്ന നഞ്ചാട
മുവറയിൽ എണ്ണടൻ നീനു ചോന്നാം:

‘പോരകതന്നിൽനീനിനു നോൻ വന്ന നീ-
നാരാണാൻ വന്നതുകാരണമായും.’

എന്നതു കേട്ട നോൻ ചെന്നാഡുനിന്നപ്പോ-
ളന്നിവംതന്നിൽ മരഞ്ഞ കൊണ്ണാം.

500

പിരുന്ന തോൻ നോക്കുന്നൊളിനീലം തന്നെയു-
മെന്നുമിങ്ങേന കണ്ണേനതു”.

ഇങ്ങേന കേട്ടുള്ളാരാഞ്ഞൻ ചിന്തിച്ചു-
ടിപ്പിരതാബന്ന നണ്ണിപ്പിനെ,
കാർബൺ തന്നെട ലിവയെന്നിങ്ങേന
ഭായ്യും താനമായ് നിന്നുച്ചിച്ചാൻ
പ്രോത്സാഹനായ മോദവും പുണ്ടനി-
നാരഞ്ഞൻ തന്നെട ഭായ്യുമായ്
വിന്റിലുണ്ടാകന ഭോഗങ്ങളല്ലാമെ
മല്ലിൽ നിന്നെങ്കി ത്രജിച്ച നിന്നാൻ.

510

ഇപ്പുണ്ണല്ലായുള്ള ഭോഗങ്ങൾ സേവിച്ചു-
ട്ടും നാളിങ്ങേന ചെന്നകാലം
അംഗമേരുന്നിതെന്നായ പേടിപ്പ്-
ഞാരഞ്ഞൻ തന്നിലേ നണ്ണിനിന്നാൻ:—
‘ഭോഗങ്ങൾ തന്നെവും ത്രജിച്ച നിന്നിങ്ങേന
ഭോഷനായ്യും താനെന്നുവന്ന;
ഭോഗങ്ങളല്ലാമെ പോകുന്ന ചൊന്നിനി
യാഗങ്ങൾ വേണും താനാചരിപ്പാൻ.’
ഇങ്ങേന ചിന്തിച്ച പോഷിനിനീടന
സംഗങ്ങളല്ലാമെ ചുരുതാക്കി,

520

സംഗം ചെടിത്തൊഴ മാനസംതന്നും
പക്ഷജലോചനൻ തകലുാക്കി,
കേവലധാരയായ ഭാവനതന്നിലേ
മേവിനിനീടിനാൻ മെല്ലു മെല്ലു.
ഭാവനകാണ്ട വരിച്ചനിനീടന
ഗോവിധത്രപം തന്മന്സത്തിൽ
മർപ്പണം തന്നിലുള്ളാനന്ന പോലെയ-
ങ്ങപ്പും കാണായി വന്നതപ്പോൾ

ചീനങ്ങൾ വേറിട്ടോരാണെന്നിങ്ങനെ—
 യാനുംവീനനായോ നിന്മപിന്നെ.
 നേരംട നിന്നൊരു ചജാതിയായ എന്താൻ
 വേറിട്ടോക്കാല്ലുംയെന്നപോലെ
 വർക്കനിവസ്തു പക്ഷജലോചനൻ
 തന്റെയുംതെങ്കലേ താങ്ങിക്കൊണ്ടാൻ.

534

പ്രാബല്യം

I

‘കാരണ്യമില്ലയെന്നല്ലിയിരിക്കുന്ന
കാരണ്യവാരിയിരുന്ന കേരളത്ത്.’

ശ്രീകൃഷ്ണൻറെ സതീർമ്മനായി വളരെ കചേരവൻ ഗ്രഹം സ്ഥാപിക്കിയായി വിഡിപ്പുകാരം നിത്യക്രമങ്ങളുണ്ടിച്ചവരിക്കായിരുന്നു. സാധപിയായ പതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനും ഇതു പാതയിൽ കട്ടികൾ പറിന്നു. താരിഖ്യവും വിജ്ഞമതയും അനുഭവിച്ചു. അദ്ദേഹരാത്രം കഷ്ടപ്പാടുവെച്ചിട്ടു കഴിഞ്ഞതുട്ടുന്ന ആ കട്ടംവെത്തിനു പുറത്തിരഞ്ഞാൻ ഉടപ്പടവപോലുമില്ലാത്ത അവ സ്ഥാപായി. ഗ്രഹനാമനു മാതാപിതാക്കന്നാരിട്ട് സുഭാമാവും എന്ന പേരുമാറി കചേരവനുന്ന നാട്ടപേരും നടപ്പായി. ആഭാരം കിട്ടാതെ തള്ളന്ത്കിടക്കുന്ന കട്ടികളെപ്പറ്റിയും, തണ്ടിടുടം ദാവിഡൈപ്പുറാഡിശിംഗം ചിറ്റ കചേരപതിയെ ഉണ്ടാക്കണമാക്കി. പൊരകനാമനായ കൃഷ്ണൻറെ സഹായമല്ലാതെ മരറാനുകൂട്ടം തങ്ങളിടെ കഷ്ടസ്ഥിതി പരിഹരിതമാവുകയില്ലെന്നും ആ പരമസാധ്യാ മഹാസ്ഥിലാക്കി. സഹായാഭ്യർത്ഥന മുഖായി സമീപിച്ചാൽ കൃഷ്ണൻ വേണ്ടുന്നതു ചെയ്യുമെന്നും ആ പതിയുത സ്രീവിജീനു കാമ്പിപ്പുട്ടത്തി. അതീന്ത്രിയജ്ഞാനമുണ്ടുണ്ടുവാൻ തങ്ങളിടെ കേരംശേഷം സപ്രയം അറിഞ്ഞു പരിഹാരം നൽകാത്തതിലും ആ പതിപ്പേരുതുണ്ടു പറിത്താപെടണ്ടു്. അവർ പറയുകയാണു്: ശ്രീകൃഷ്ണൻ ദയയുടെ സദാദ്രോഗിനും ആളുകൾ പറയുന്നശ്ശേഷിലും തീരെ നിത്യമന്നപ്പോലെയാണെല്ലും ഇപ്പോൾ പേരുമാറുന്നതെന്നും.

സുപ്രിയദയത്തിനും മാപല്യങ്ങളിലേക്കു വിശ്രദ്ധിഞ്ഞുകൊണ്ടും കവി ഇതു വരികളിലുണ്ടു്. തങ്ങൾക്കുതീരെയ അനുഭവിക്കുന്ന കവികളിലുണ്ടു്.

വം പ്രിയംകരായവരിപ്പോലും കിറം പറയാൻ ചുപ്പലും
യങ്ങളെ മേരിപ്പീക്കമന്നാണ് വ്യക്തമാക്കിന്നതു്.

II റണ്ടേടത്തല്ലേംരാഗികളാം തന്നെൽ
ഉണ്ടുംഡാഡിയും പണ്ട പോതു.
ഇന്നിനീ നമ്മ മരന്നുപോകിലും
എന്നെട കള്ളിനോ പുണ്യമണ്ണം.

ഭാരിപ്പുത്രജ്ഞമായ കുടംബജീവിതത്തിൽ ഭാര്യയുടെ അപേ
ക്ഷ അനുസരിക്കാൻ കുമേലാൻ നിർദ്ദേശനാവുന്ന. ശ്രീകൃ
ഷ്ണനു സന്ദർശിക്കുന്നപക്ഷം ഭാരിപ്പുവിഥക്കിയണ്ണാക്കമന്ന ഭാര്യ
യുടെ അഭിപ്രായത്തെ അഭ്യേഷം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന.
ഭാരിപ്പുഖമന്ത്രിലുമധികം ഗ്രവട്ടുപദർശനമാണ് ദ്രാക്കയി
ലേജ്ഞു പോകാൻ കുമേലാനു മേരിപ്പീക്കന്നതു്. തങ്ക്ക്ഷണം
പുംബുണ്ണംനോകൾ അഭ്യേഷത്തിന്റെ ഏതയത്തിൽ ചുരും വീഴ്ച
ന്തുകയും ചെയ്യുന്ന. പഴയ എറ്റത്തുക്കളായ താണം കൂൺഡം
നന്നിച്ചുണ്ടും ഉറങ്ങിയും കഴിഞ്ഞപോന്നാവരാണ്. ഇപ്പോൾ
ശ്രീകൃഷ്ണൻ അമുഖം തന്നെ മരന്നപോയാൽപോലും ഗ്രവട്ട്
നമ്മന്ന പുണ്യം തന്നിക്കണ്ണാവുമല്ലോ എന്നു കുമേലാൻ സ്വന്തം
മനസ്സുമാധ്യാനപ്പെട്ടുക്കയ്യാണ്.

ജീവിതക്കിന്റെ വ്യത്യസ്തമണ്ണബദ്ധത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന
വർത്തമാലയ്ക്കു അന്തരം ലോകപരിചയം വേണ്ടവോളിയ്ക്കു കു
മേലുന്ന നന്നായറിയാം. താൻ തീരിച്ചറിയാപ്പെടാതിരിക്കാ
നാണ് സാഖ്യത്തെന്ന ഒരു തോന്തർ ഇതു വരികളിൽ മുകട
കാവുന്നുണ്ട്. സമുദായത്തിന്റെ താണം തലമുളിയ്ക്കുവരു
മുയന്ന് മണ്ണബദ്ധത്തിലുണ്ട് വർത്തമാലയാൻ വെച്ചവ്യം കാണാി
ക്കുന്ന അനാവേം ധാരാളിയ്ക്കു കവി സ്വന്തം ധാരനോകൾ കുമേ
വവാക്കുത്തിലുടെ ആവിജ്ഞരിക്കകയാണ്.

III അവേടതോളിമിനൗകിലും ചൊല്ലു താൻ
കെവത്തിൻ കൈയിലും പിനേതല്ലോ.

പതി നൽകിയ അവിൽപ്പാതിയുമായി ശ്രീകൃഷ്ണനെ
കാണാൻ കുചേലൻ പൊരകയിലേപ്പും രജപാതയിലുടെ ന
കകക്കയാണ്. ഗ്രവാൻകൃഷ്ണനിൽനിന്നും എറുവിധി സ്വീക
രണമാണ് തനിക്കണഡാവുകയെന്ന ഒരേ ഒരു ചിന്തയേ കുചേ
ലൻറെ മനസ്സിലുണ്ട്. ആ മനോരാജ്യത്തിനിടയിൽ കൃഷ്ണനെ
അടച്ചുവെന്ന കാണാൻപോലും തനിക്കു സഖകൾക്കു കിട്ടുമോ
എന്ന കുചേലൻ ശക്കിക്കുന്നു. ഭഗവത്തോക്കുനാമനായ ദേ
വാനൻറെ നിലയും കുടംബപ്പാര്യുകാനും തന്നെ നിലയും
കമുഖിലുണ്ട് അന്തരം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിൽശംതനേയണ്ഡാക്കു
നണ്ട്. വള്ളരെ എഴുപിയനിലയിൽ വസ്തുധാരണം ചെയ്തു
തന്നെ പൊരപാദവന്നാർ അക്കരു കടക്കാനാവാക്കുമോ എന്നു
പോലും ആ സാധ്യമുണ്ടാണെന്നുപറ്റുന്നു. ഉടനെ അദ്ദേഹം
സ്വയം സമാധാനിക്കുകയാണ്. കഴിവുഞ്ചതോളിം താൻ
പൊരകയിലേപ്പും കടക്കാൻ ശ്രമിക്കും; ബാക്കിരെയല്ലാം ദേവാ
ൻറെ മിതംപോലെ വരച്ചെന്നും.

സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചതപരങ്ങളും തികച്ചും
മോധവാനായ കുചേലനു പഴയ സൂഫ്രേഡ് വെന്നും കെതിയും
മാത്രമാണ് കൃഷ്ണസമീപനത്തിനു പ്രേരണ നല്കിയ ശക്തികൾ. കൃഷ്ണനിൽ വല്ല ഭാക്ഷ്മീശക്രം വരുന്നപക്ഷം തന്നെ ധാതു
തന്നെ നിഷ്ഠമലമായിപ്പോക്കാമെന്ന ഭേദം ഇത് വരികളിൽ
നിശ്ചിക്കുന്നു. വലിയവത്തമായുണ്ട് സമ്പർക്കം പലപ്പോഴിം ചെറാി
അവർ ആരീക്കന്നതുപോലെയല്ല. കെവചിതംപോലെയാണ്
നടക്കക്കയെന്ന കരത്മാനതരന്മാസത്തിൻറെ പരിവേഷം ഇത്
വരികൾക്കുണ്ട്.

IV ദ്രംഗൈനൗകിലും വിലുത്തയാർക്കുന്നേൻ
അരുളുതവീര്യനായേ ചുമത്രേ.

ദൈവത്രംനത്തിനു പൊരകാവുളി ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുന്ന
കുചേലനു വഴിയരികിലുണ്ട് വർ ശ്രദ്ധാപൂർണ്ണം നിരീക്ഷിക്കുക

യാണ്. ഇന്ത്യമാതൃം മലവിന്തെ പട്ടച്ച ശരീരം അവരായും അതിനമുഖ്യമായി കണക്കിട്ടില്ല. വൈഭവസസ്ത്രിനു മുഴുവൻമായി ബന്ധമാവു സൂജ്ഞിച്ച ക്രയപ്പടിയായിരിക്കാം കുമേലു നന്ന ദുക്ഷാക്കികളിൽ പലർക്കും തോന്തി. അനുറദ്ധരപ്പെട്ട ചോലെ വെളിത്തു പാറിപ്പുറിന്തു കിടക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിനെന്ന മുടിയും ഉത്തരങ്ങനും കുറഞ്ഞും ഉപാവലിനു കൂട്ടുകളിൽ ഒട്ടിയ വയറും മലവിന്തു നീണ്ട കാലുകളിൽ എല്ലാവത്തേരും സവിശേഷ ശ്രദ്ധയും പാത്രിവെച്ചു. എന്നാൽ മാനനത്തിനു താങ്കു കൊടുക്കുവാൻ നിക്ഷീക്രമപ്പെട്ടവയെന്നു തോന്തിപ്പോകുന്ന ഇതു കാലുകളിൽ ഉടമസ്ഥൻ ബ്രാഹ്മണനായതുകൊണ്ട് വിനൃപനാ സൗക്രാന്തികം അത്രതവിരുദ്ധമായിവന്നാണെന്നു കാണാക്കി സമാധാനിക്കുന്നു.

ജാതിയിൽ ബ്രാഹ്മണനായ കവി തങ്ങളിടെ വർദ്ധമഹത്പും ആധാരസൂഷ്മയില്ലോ വീരുവായ്ക്കിലാണെന്നു പ്രകാരാന്തരേണു ഇതു വരികളിലൂടെ പ്രകടമാക്കുകയാണ്.

V

“അസ്യമികളേറ്റ ചുവന്ന ചമന്തരത-
ങ്ങച്ചുതൻ ചുവൽമെയ് പാരമപ്പോൾ
മേഒന്തിപ്പേന്തിൽ മേവന്ന രാഗം ത-
നേന്തിയിൽ ത്രടിപ്പന്നപോലെ.”

പ്രാരകയിൽ ഭാര്യമായി നമ്മംസംഭാഷണത്തിലേപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുജ്ജൻ തന്നെ സദർശിക്കാൻ വരുന്ന കേരം ഗ്രേസറുന്നായ കുമേലുനു ചുരയ്ക്കിന്നതുനു തീരിച്ചറിയുന്നു. ധാതൊരു സംശയവും ത്രിംബത അന്നാവുതപാദനായി സൂചിത്തിനെ സപ്തീകരിക്കാൻ ക്രതവസ്തുലുനായ തുജ്ജൻ കാടിയിറ ശൈക്കയാണ്. വേദവേദാന്തഗ്രന്ഥനായ ശ്രീതുജ്ജൻ കുമേലുന്നു അട്ടക്കലേപ്പും സപ്തം നടന്നാലും വെന്നുതു രണ്ടുപേരും മഹത്പരത സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കുമേലുനു കണക്കാനുയിൽ ശ്രീതുജ്ജന്നു ഘൃത്യം സന്ദേശപാരമ്യംകൊണ്ട് പ്രസന്നമായി

നതിന്നു. ലക്ഷ്മീപരിംബനമുമായ ശ്രീക്കുഞ്ജൻറെ ശൈലം കുദേവനെ മുക്തുണ്ണന്റെതിനാൽ അല്പവംത്തടി മുട്ടത്തൊഴി കാണാപെട്ട്. ഇതു കണ്ണാൽ കുദേവനില്ലെങ്കിൽ രാഹം (സ്നേഹം) കുഞ്ജനിലേണ്ടു വ്യാപിക്കുകയാണോ ഉണ്ടായതെന്നു കവി ഉണ്ടപ്പേക്കുകയെന്നു.

ബുധാഖണ്ടപത്രതിനു ദൈവകാംശത്തെക്കുടി പവിത്രമാ കണ്ണാൽ കഴിവുണ്ടെന്ന ധനനി ഇതു വരിക്കേണ്ടും കവിയുടെ പ്രദയത്തെയും സന്ദേശമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

VII “അന്നത്തേക്കിയ കോഴികൾ ചീതിച്ചും
എന്നുമെ ചാക്കാിപ്പേനു ചൊല്ലാം”

പഴയ സതീമ്മൻറെ പുന്നല്ലൂമാഗമം ആശ്രിതവസ്തുവ നായ കുഞ്ജനിൽ പുന്നകാലനൃണകളിൽണ്ണത്തുകയാണോ. സാമ്പീ പനിമെമ്പിയുടെ ശൈല്യങ്ങാരായിരുന്നപ്പോൾ താൻം കുദേവനം കരിക്കൽ കാട്ടിൽ വിറകിനു പോയപ്പോഴിണ്ടു അൻ വേം കുഞ്ജൻ ഉല്ലാസത്തുമായി വിവരിക്കുന്നു. തുരിക്കും, പേരാരിയും, പാഴിടിയും, കന്നത കാരാടം, കാട്ടുനഞ്ചീളം, പ്രാവിപാനവും ക്രാളിലുന്നണ്ടതിനു ഭീതിസംഭേദങ്ങളെക്കു കുഞ്ജൻ അഭാന്നു രിക്കുകയാണോ. യെന്നവിംച്ചും ഇടക്കിൽ കരിടഞ്ഞുനില്ലെന്ന ആ സജ്ജത്തിൽ ദുരന്തനിനും കേട്ട കോഴിക്കുന്ന ശബ്ദം രണ്ട് പേരുകൾ തെള്ളുരാഡപാസമേകി. പ്രതീക്ഷജ്ജോതവീഡം തന്നെ നേരം പുലരാറായെന്നു പ്രവ്യാപിച്ചു ആ കോഴികളുടെ ശബ്ദം എല്ലാ ദ്രോഘവുമകരാൻ പോന്നവയായിരുന്നു. അനു കുകിയ ആ കോഴികൾ കരിക്കലും വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടപോകാതെ വിധം ശാപേതതപം പ്രാപിച്ചുപോയിരിക്കുന്നുണ്ടു കുഞ്ജൻ വ്യക്തതമാക്കുന്നു.

VIII “ഉത്തമരായും ശൈല്യരിന്നിങ്ങളോ—
ഭാത്തവരില്ലയിപ്പാരിവെന്നാൽ

വിദ്യുക്തിക്കാണ്ട് മിന്നിങ്ങളോടെനമേ
ക്രത്വരാജ്യക്രിപ്പാരിലെന്നാൽ”

വളരെകാലം പരിഞ്ഞെനിന്നതിനുശേഷം ശ്രീകൃഷ്ണനും കച്ചേലൻം പ്രാരകയിൽവെച്ചു വീണ്ടും കണ്ടെടുക്കയാണ്. സഹായമിണി തഴുരാക്കിക്കൊട്ടത് അവിൽപ്പുതിയമായി കച്ചേലൻ കൃഷ്ണൻറെ അഭ്യർത്ഥനയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ ആധിസൂച്യത്തിനെക്കണ്ടെ സാന്നിധ്യംകൊണ്ട് ഗ്രവാൻ കാടിവന്നു അതിമിയെ ആദ്ദേശിച്ചു സർക്കരിച്ചിരുത്തുന്നു. കൃഷ്ണനും കച്ചേലൻം സാഡീപനിമഹാജീവനും ആശ്രമത്തിൽ വിദ്യ അദ്യസിച്ചുകാലത്തുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ സാന്ദര്ഭികമായി കൃഷ്ണൻ പരാമർശിക്കുന്നു. കാട്ടിൽ വിറകിനു പോകി രാത്രി മുഴുവൻ വിഷമിച്ചു ഉത്തമാശിഖ്യമാരെ പിരോന്നു രാവിലെ കണ്ണ ഉടനെ സാഡീപനിമഹാജീവനാഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കൃഷ്ണൻ കാമ്പയിൽനിന്നൊട്ടതു പറയുന്നു. നിങ്ങൾക്കെങ്കണ്ട ശിശ്യർ ഇത് ലോകത്തിലില്ലെന്നും വിദ്യയിലും നീങ്ങൾ അതുല്പരായാണെന്നും വാക്കേട്ടെന്നും അതുവീർവ്വാദത്തിന്റെ പൊതുമാണ്.

VIII “വററാത്താന്വേക്കാണ്ടാരണ്ണനെന്നെന്ന നീ മററമടക്കമാരാക്കാല്ലുാതെ”

യാഹിച്ചുനേടിയ നാലുപിടി നെല്ലീൻറെ അവിലുമായി പ്രാരകാധിപതിയെ സന്ദർശിക്കാൻ കച്ചേലൻ ചുറ്റെപ്പട്ടിരിക്കാണ്. ആ അവിൽ ഒരു പഴയത്തുണ്ടായിരുന്നതല്ലപ്പെട്ടതുകെട്ടി സതീക്രമ്യ നാക്കിയെന്ന മറ്റാണജാവിനു സമർപ്പിക്കാൻ കച്ചേലനു കലാശ വായ നൃണം തോന്നി. ഏന്നാൽ കൃഷ്ണൻ നേരുമപുരുഷം അതുപാടം കച്ചേലൻറെ രേക്കയിൽനിന്നും തട്ടിപ്പറിച്ചുട്ടതും അതുവരിജ്ജാൻ തുടങ്ങുന്നു. കല്ലും നെല്ലും കലം അ പുന്നെല്ല വിൽ അതുമേൽ സ്പാദിശ്യമായ ഒരു ഭോജ്യമനോന്മാണം കൃഷ്ണൻ ആസപദിച്ചതും. ഗ്രവാൻ അവസാനത്തെ പിടി അവി

ബുദ്ധി ക്ഷേമന്നവന്നപ്പോൾ അടക്കത്തന്നിന്നെന്ന മഹാ ലക്ഷ്മി ദൈവാന്തര ക്രക്ഷീ കടന്നപിടിക്കുന്നു. അതിനു കവിതയും ഒരു മീതം സർപ്പപച്ചം ആഗ്രഹിതന്മാർക്കു നല്ലുന്ന ഒരു സപ്താവം പറവുകയില്ലെന്നും ഈ ദാഖാവാള്ളിനെ ദിന് നീത്തി തന്നെ ക്രമേഖാൻറു ഭാസിയാക്കാൻ കയ്യുത്തെന്നും മഹാലക്ഷ്മി തെന്നാവിനെ കാമ്പിപ്പിക്കുന്നു.

രാജാക്കമ്മാർക്കും പ്രഭക്കമ്മാർക്കും ആഗ്രഹിതവാസല്ലും കയ ഭ്രംശണമാണെങ്കിലും അതിനുകവിഞ്ഞെ നിലയിലുള്ള ദയാ വാള്ളും സപ്തം നിലവന്നില്ലിനെത്തുടരുന്നു അപകടപ്പെട്ടതുമെന്നു തെന്നാവിനെ ഇഷ്ടിരാദേവി പ്രകാശാന്തരേനു കാമ്പിപ്പിക്കുന്ന തായി നാം കാണുന്നു. സമ്പന്നനായ ദാരുളിട ഭാനാലീലം അതിനുകവിഞ്ഞൊൽ അതയാളെ നീസപ്തന്മാക്കയും അധാദേശയും കുടിംവത്തെയും മറവുള്ളവക്കുടെ അടീക്കളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുമെന്നാണും ഈ സംഭവത്തിൽനിന്നുള്ള ഗ്രന്ഥാം.

IX “എന്നതുമൊന്നുമേ തോന്നതില്ലനേരം മറന്നാക്കുമ്പോൾ വന്ന തായം”

ഭാരിഭ്രാവിവരന്നായ ക്രമേഖൻ ഭാര്യയുടെ നിർബ്ബന്ധ തത്തിനു വഴക്കി ശ്രീകൃഷ്ണഹ്രവാനു ചെന്ന കാണാൻ തന്നെ തീച്ചുപ്പെട്ടതും. പഴയ സൂചകവുമുണ്ടും പുതുക്കുകയും സഹാ യാദ്യത്വനു നടത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നുണ്ടോ അവിൽ പ്പോതിയുമായി ക്രമേഖൻ കൃഷ്ണനു ചെന്നുകണ്ണു. ആർദ്ദ മാനസനായ കൃഷ്ണൻറു. അതുമും സപീകരിച്ചുവയക്കിലും അത്മാപോക്കി നടത്താൻ അതുതന്നെത്തിൽ ക്രമേഖൻ തികച്ചും മറന്നോപായി. മഹാലക്ഷ്മിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും ദൈവാന്തര സ്നേഹപ്രകടനവും അണിഞ്ചു രാജധാനിവിട്ടുണ്ടോ മാത്രമേ തന്നെന്നു പത്തിയുടെ അപക്ഷയെക്കുറിച്ചു ക്രമേഖൻ ചിന്തിക്കുന്നുണ്ടാണ്. താൻ വെറുംകൈയോടെ ഇല്ലാതെ ചെല്ലുന്നോടും കണ പരിഡേവനാത്തെയും മുതിക്കരണാത്തെയും കരിച്ചാലും

മിച്ച കുചേലൻ സകടപ്പെട്ടുകയാണ്. മറ്റൊരിയായ നന്ദികെ ആവശ്യമായതു വേണ്ടപ്പോൾ മോദിക്കാൻ തോന്തിയില്ലപ്പോ എന്നും അദ്ദേഹം സ്വയം ശപിക്കുന്നു.

ഈനന്ന ഗ്രവർക്കുന്ന കുചേലനു ഭേദിക്കുന്നവും കൂടിയും യാതൊരിലാക്കുംണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വപ്നമനസ്സാലെയല്ല ഭാര്യയുടെ നിവേദനമനസ്സരിച്ചാണ് കരാത്തിക്കാപേക്ഷയുംഡായി തുജ്ജുനെ സമീപിക്കാമെന്നതുനന്ന കുചേലൻ വിചുരിച്ചുതു്. ശ്രീപ്പാമരിയുന്ന തനവാൻ കുചേലൻ കാരണ്യാനുത്തവും പത്രിക്കു വിവേകദാഖിലും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. കാരണ വ്യക്തിയുടെയും സ്ഥായിയായ താൽപര്യം നിരവേറുന്നതിലാണ് ഗ്രവാനു ബാൽപര്യമെന്നതെ ഇതു പ്രതിപാദ്യത്തിലെ ധനനി.

X “വുഡനായ്ക്കിനും എഴുവാരലുപഗനായഞ്ചു
നിഞ്ഞനന്നായും എഴുവരെന്നയിപ്പോൾ
ചാരന്തുവനിവർ വരിച്ച നിന്നതിന്
കാരണമെന്തെനു കണ്ണതില്ല”

ഗ്രവർക്കുന്നതിനുംശേഷം കുന്തൻ ഭാര്യയുടെ നിഞ്ഞം നിരവേറായില്ലപ്പോ എന്ന മനസ്സാപത്രതാട കുചേലൻ വിട്ടിലേജ്ജും മടങ്ങുകയാണ്. ഗ്രവർക്കായി വരുന്ന കുചേലൻ പരിമള്ളം നിരഞ്ഞ കളിക്കാറും ഘസ്സവിതാനിത്തമായ പുക്കാവും സ്വന്നതം ചെയ്യുകയാണ്. ആ പുക്കാവിന്നും ഉയൻ കാണുന്ന രഹ്യമന്മയങ്ങളിൽ അവിടെയുള്ള വാലികാബാ അന്നതം കുചേലനു തുടരിക്കു വിസ്തരിപ്പിക്കുന്നു. ആനുസ്തു ടാക്കിളിം കതിരാലയങ്ങളിൽ ആ ശ്രൂതിയുംവും കുചേലനു കുറ ത്രുംനമല്ല സംഭവമിപ്പിച്ചുജ്ജി. ഇതും വലിയ കൈ പുക്കാരം മുല്ലനായ തനനു ആഭരിക്കാൻ വന്നതു കണ്ണപ്പോൾ കുചേലൻ വിദ്രാന്തി ശ്രീപ്പാമുക്കേണ്ടും കുചുപ്പുകുഞ്ഞുനു. തൊഴി കൈകുഴുമായി ദൂരിൽ നില്ക്കുന്ന ആ ശ്രൂതിയുംതെ കണ്ണപ്പോൾ

കുചേവനാണോമുന്ന മാനസികാവസ്ഥയെ കവി ഇത് വരികളും മനോഹരമായാവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

XI “പിന്നെ തോൻ നോക്കുന്നോളിന്നിലും തന്നെയും എന്നെന്നുമിങ്ങനെ കണ്ണേനതു.”

ഇപ്പോരംമനനായ കൃഷ്ണനെ ചെന്ന കണ്ണദേഹം കുചേവ വൻ വീട്ടിലേപ്പു തിരിച്ചവരികയാണ്. പഴയ വീടിനു പരിസരവും ആക്ക്ലൂടുക മാറിയതു കണ്ട് അദ്ദേഹം അഭ്യർത്ഥനപോകുന്നു. ദിനയും മുർഖവായമായ തന്റെ ഭാര്യപോലും ആക്ക്രമിയിലും പ്രക്തിയിലും അപൂട്ടി മാറി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആടയാഭരണങ്ങളിൽ ആകാസംഗഞ്ചിവവും ആ സാധ്യപിയെ ഒരു നവോധയെപ്പോലെയാക്കിയിരിക്കുന്നു. കുടംബത്തിനീശ്വരയല്ലോ ഇതും വേഗത്തിൽ കൈവന്നാത്തങ്ങൾനെയും കുചേവപത്രി വിസ്തൃതിയായ ഭർത്താവിനു വിവരിച്ചു കൊടുക്കുകയാണ്. ഒട്ട കൈകളിൽ താമരപ്പുകളിൽ മാറിൽ പുണ്ണാർവ്വം അകന്ധടി കാനകളിലും ഒരു മുഖം അവിടെ വന്നിക്കുന്നവെന്നം അവർ ഇത് സത്താഗ്രഹങ്ങളിലും നല്ലീ അപ്രത്യക്ഷയായിരിക്കുന്നും ഭാര്യ വിവരിച്ചു. “നീൻറെ ഭർത്താവു്” പൊരകയിൽ വന്നതുകൊണ്ടാണ് തൊനിങ്ങോടു വന്നതു്” എന്നു് ആ തേജസ്ത്വിനി പരിത്വനമാക്കുയിൽ ബ്രാഹ്മണപത്രി അവകാശം അട്ടഞ്ഞും ചെന്നാവെന്നം ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ആ ത്രുപ്പം അപ്രത്യക്ഷമായിയെന്നം സമസ്യസത്താഗ്രഹങ്ങളിലെ കാണ്ണല്ലെങ്കിലും ഭാര്യ കുചേവനു വിശദീകരിച്ചുകൊടുത്തു.

XII “ഭാവനകൊണ്ട് വരീച്ച നീന്നിടന്ന ഗോവിഡന്തുപം തന്മാനസത്തിൽ ദയപ്പണം തന്നിലുംഡാനന്നം പോലെയും ക്ഷേദ്ധപ്പാഴിം കാണായിട്ടുന്നതെപ്പോൾ”

ഡൈവദർഭുന്നതിനാദേഹം വീട്ടിൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിയ കുചേവ ലൻ ഭഗതിക്കൂടുതാഗ്രഹങ്ങൾ വേണ്ടവോളിഡിക്കു ഒരു കുടംബ

തനിൻ്റെ നാമനായിത്തീരെന്ന്. അതുമുധ്യമായി അവരിക്കുന്ന അ പ്രാഹമണ്ണാത്മകൻ തേരതികസംഗങ്ങളില്ലോ കൈവെടിയാണ്‌തെന്ന് തീരുമാനമെടുത്തു. വിഷയാസക്തി ഉപേക്ഷിച്ചു എ എന്നും ഗ്രേവല്യൂനത്തിൽ നിന്മന്മായി തനിൻ്റെ പഴയ സൂചിത്തായ കൂൺഡിനിൻ്റെ അപംമാത്രമേ ഇപ്പോൾ കുചേലൻം എന്നും ദാന്തിമഹിച്ചു കാണാനാണ്. ദരിക്കലും വേർപ്പിരിയക്കെത്തെന്ന ധാരണയിൽ ശ്രീകൂൺ കുചേലൻ തനിൻ്റെ പാദങ്ങളിൽ ചേര്ത്തു. ദംവൽക്കരിഖാൽ നിലവിന്മായ എന്നും ദാന്തിമഹിക്കു കുചേലൻ സായുജ്യം പ്രാപിക്ക കയ്യും ചെയ്തു.

1—20 കാംബളിന്=ശ്രീകൂൺ. കാതണ്ണും=ദയ. പുറിക്കുന്നിരുക്കു. അരണൻ=പ്രാഹമണ്ണൻ. പാരിടം=ഭ്രാം. ദശശവമേരുന്നകാലം=കട്ടിക്കാലം. ദേരോകർം=ഗ്രതനാമൻ. ചാരത്രു=ശരുത്തു^८. മേഘകു=വസിക്കുക. വിദ്യുകർ കേൾക്കുക=വിദ്യുകർ പഠിക്കുക. നിത്യങ്ങളായിട്ടു കുമ്മങ്ങൾ= ഏ നും ചെങ്കുണ്ടു കുമ്മങ്ങൾ (കുമ്മങ്ങൾ നിത്യങ്ങളെല്ലാം നെമാതുക്കുകയെല്ലാം രണ്ടുവിധം) ധ്യാനം, ജപം തുടങ്ങിയവ നിത്യങ്ങളിൽ വല്ലപ്പോഴിം കരിക്കൽ ചെങ്കുണ്ടു കുമ്മങ്ങൾ= പ്രായമാണ് തന്ത്രപത്രിൽ ചെങ്കുണ്ടുവെ, നെമാതുക്കുകയെല്ലാം മാണം. ശാന്തം=ശാന്തക്കുവാൻ. കാരാത=ഭാര്യ. താനൻ=തളന്നവൻ. പാരിച്ചു=വബ്സിച്ചു. ധാവികകു=അപേക്ഷിക്കുക, ഇരക്കുക. പാരക്കു=ഭ്രാം. കൃഷിതം=മുഖ്യിനെത്. ചേല=വഞ്ചം (കൃഷിത മായ ചേലയുടുത്തുകൊണ്ട് കുചേലനെന്ന പേരണ്ണായെന്ന കവിവിപക്ഷ) ശാശ്വതൻ=സനാതനൻ. ക്ഷുര്ത്തു=വിശ്വപ്പു. ദീനം=ദിവിതം. ചിത്തം=മനസ്സു. അരു=ദ്രോധി. അരുന്ന= ശ്രേഷ്ഠൻ.

20—40 കാദനം=ചാരു^९. കാദനംതന്നോൻ=മോദ കൊട്ടക്കുന്നവൻ; ലീക്കുകൊട്ടക്കുന്നവൻ. വെദനചിന്തിക്കിൽ

മേലിലത്രു=യാമാത്മ്യമാലോചിച്ചാൽ ഇതുകാണ്ട് സങ്കടം വരാൻപോകുന്നതെയുള്ളൂ. (ഇതുവരെ അവബേദിച്ചതിനേക്കാൾ വഹിയ സങ്കടമാണ് ഈനീ വരാൻ പോകുന്നതെന്ന തോന്തന്) ആവത്രമില്ല=കയ നിറ്റുത്തിയുമില്ല. മെനീ പാതിയായി=ദേഹം വല്ലുതെ ക്ഷീണിച്ചു. നാവു മയഞ്ഞു=സംശാരിക്കാൻപോലും അശൈക്തമാവുക. ചെമ്മല്ല=നല്ലതല്ല. ഗ്രഹത്തിൽമേഘുക=വീട്ടിലിരിക്കുക. പെപ=വിശ്രദ്ധു. ചെന്താരിൽമാത്രംപുളിശ്ശേരി. പുരുഷരാജിയാനീ. അതെൽ=ദിവം. ചിത്തം=മനസ്സു. മേതം=നാശ്ചം. ആണാചൊല്ലും=പാതയശം ഭാവിക്കാം. അബന്ധച്ചാം=ദയജ്ഞ ധാച്ചിക്കാം. വാത്രമിതം=ആറുമം.

40—60 വാതരുമേഘം=ദോദയോട്ടട്ടിയ. പാരാതേ=വെക്കാതെ. നൂറ്റുന്നേരം=കിരാച്ചുസമയം. മുനമേ=മുന്നുതന്നെ സാമസം=ക്ഷമയില്ലായു. രാഗികർ=സ്നേഹിതന്മാർ. വേണ്ട നാലു=വേണ്ടലു. മുഖം പുണ്ണാർ=മഹതപദ്ധതിവർ. മുക്ത കന്ന=നില്ലാൻ. മുഞ്ഞം=കാഴ്ചവും.

60—80 നാല്പിടി=നാലുപിടി. വല്ലവല്ലും=കയ വിധ തതിൽ. ചീത്ത=വള്ളന്. മോദം=സന്ദേഹം. ആസ്ഥം=താൽ പര്യം. പേത്തുണി=പാള്ളണി. വെന്യിക്കുക=കെട്ടുക. പാരാ തേ=വെക്കാതെ. വാരിജലോചനൻ=താമരക്കണ്ണൻ. നാല്ലു നാൻ=വിഹാരിച്ചു. തെറുലോക്കുനാമൻ=മുന്ന ലോകങ്ങളു ദെയും നാമൻ.

80—100 ബാധിക്കുക=തടസ്സപ്പെട്ടത്തുക. (ചെന്ന കാണു നാലും, കണ്ണസംസാരിക്കുന്നതും പോട്ട; പടികാവൽക്കാർ അക്കരു കടക്കാൻപോലും സമതിക്കുമോ എന്നാലും കചേ ലബ്ദി ശൈ) ആവേടതേതാളം=കഴിവുള്ളിടതേതാളം. വാരി തന്ന=തടയപ്പെട്ടവൻ. പബ്ലിന്റും കാണാതെയുള്ളാൻ=ഇതി 'നമ്മു' രാജികളും കാണാതെ പുതിയ കരാർ. അവിശ്വാസി=ബുഹാവും. ആവുലലിലൻ=കളിയായി കൈകൈയവൻ. പോ

ലം=സുന്ദരം. കാശം=ആരുദ്ധരഭയേട പുഡ്. എൻഡിക്സ്പോത്രൂക്ക്=മീററ സംസാരിക്കുക. പാക്ടി=ചെറിയ കട്ടി.

100—120 നാളീകജനാവു=ബ്രഹ്മാവു. ദർഗ്ഗൻ=വിത്രപി. വിപ്രത=ബ്രാഹ്മണ്യം. ഭൂമിദേവൻ=ബ്രാഹ്മണൻ. പൊങ്ങിന=വബ്ലിച്ച. ഗ്രഹം=വൈഠ്.

120—140 കാമിനി=ഭാര്യ. ലീല=സല്ലാപം. തേടക്ക=അനേപയിക്കുക. വാരിക്കാടകൻ=സുരൂൻ. പുമാതു=ലക്ഷ്മീ ദഗ്ധവതി. പുണ്യക്ക=ആദ്യേഷിക്കുക. മേരിനിദേവൻ=ബ്രഹ്മ ണന്ന്. രാഗം=ഒസ്ത്രം, ചുവഴ്ചു=എന്നം. നാജൻ=ഗ്രീക്കിജൻ.

140—160 ശൈലം=കാരത്തുപണി. അല്ലെല്ലാതെ=ഉയരം കൂടിയ. പൊല്ലും=സപ്ലേംപീം. ആതിമധ്യവേല=ആതിമിസ ജീവം. വിത്ര=വിശീ. നീററാ=വലിയ, നല്ല. വീടിക=വെററി വച്ചുകൾ. പെണ്ണക്ക=അഭിവേക്കുക, മെരുക. ദേശീകരേഹം= മുരകുലം, ആടൽ=ക്രിവം.

160—180 വേചു=ചുട്ട്. ഇന്ധനം=വിരക്ക്. അന്യർ=അഞ്ചൽ. അന്നടേ=ആ വഴിക്കുത്തന്നെ. ആരാത്തേരു=അനേപ ഷിച്ച്. മാരി=മഴ. വേപം=വിരയൽ.

180—200 ഉൽക്കടം=ഡയാനകം. ചൂസ്യൻ=ആകാശ തീർ നില്ക്കുന്നവൻ. പുജ്ജരകാതൻ=സുരൂൻ. അംബരം=ആകാശം. ചുട്ടവും=ചുറ്റം. വൻകരി=വഹിയ ആന. കോസരി=സിംഹം.

200—220 നാദം=ഒമ്പും. ഇരയച്ച=കരണ്ണതാനം. കാട്ടി=കാട്ടപോത്തു. മാരാത്തിത്തു=മാരുകയില്ല. രോദനം=കരംചീൽ. .

220—240 ദ്രൂം=അമഹകാരം. ഉല്ലിനരോഷൻ=കോ പദ്മാസിത്തുടിയവൻ. ദീനക്കാർ=ക്രയകരാക്തതികൾ. കോട=ക്രിവം കേളിക്ക=കരയുക. കാളം=കാമളം. ക്ഷേരീതർ=ക്രിവീതർ. ആരീ കർ=അനന്തരമഹാജപം.

240—260 വിന്നതു=സകടം. പാരിച്ചു=വല്ലിച്ചു. ഒവ
ണ്ണമാരു=കീഴക്കെൽക്കു. മേഖണം=ശ്രദ്ധണം. കീഞ്ഞനു=കുറ
ഞ്ഞാനു. കാതരമാനസൻ=മനസ്സുിൽ പേടിയിട്ടുവൻ.
ഇണ്ണൽ=ദ്വിപം. കമ്പിക്കുക=വിറള്ളുക.

260—280 തോഷം=സറേതാഷം. തോയുക=ഉണ്ണാവുക.
ലോചനതോയം=കണ്ണീർ. അസ്സു=നീസ്സാരം. ദാർച്ച=വിചാരം.
കാഡയൻ=മായാമയൻ.

280—300 മർപ്പിയം=എന്നിക്കൊള്ളും. അഞ്ചുനവ
ഞ്ഞൻ=ജാജേനവഞ്ഞൻ. അഞ്ചാതെ=മടിക്കാതെ. ലീലകായി.
കളിയായി.

300—320 ഭേദൻ=ഭ്രൂംഡൻ. മഴീ=പിടി. വാത്രഹം=
കൊതി. അസുപതിക്കു=ഭക്ഷിക്കുക. പല്ലവം=തള്ളിതു. പാണി=
കൈ. ഇംഗിറ=വക്ഷി. വിരഞ്ഞു=പാരിഭ്രമിച്ചു, വെഗത്തിൽ.
ഉറവൻ=ചണ്ണാതി. വരാബത്താരുപ്പു=അവസാനിക്കാത്ത ദയ.

320—340 മുജ്ജമായു=ചതിയാവോളം. മുജ്ജൻ=സറേതാ
ശിച്ചുവൻ. ഏപ്പുഴി=എത്തു വഴി. വീശവും കൂടാതെ=കുമം കൃഷ്ണ
ചാവി=കല്ലുവുക്കം. സന്തതം=എപ്പുജ്ജോഴിം.

340—360 തന്ത്രത്തുംതാൻ=തീച്ചുയായും തങ്മായിതനു.
മാദാർ=മുഡാർ. തെലും=എണ്ണു. എറുകു=എട്ടുകു. കല്പ
ശാവി=കല്ലുവുക്കം. സന്തതം=എപ്പുജ്ജോഴിം.

360—380 നീള്ളതൻ=പുരപ്പുട്ടവൻ. സർഗതീ=സജ്ജ
നാഡാർക്കു. ആശ്രൂയമായിട്ടിട്ടുവൻ. ഇണ്ണൽ=ദ്വിപം. തെന്നൻ=
ഇളംകാറു. സതരഭ്യം=സുതന്നു. വീണ്ണാൻ=വീശ്രൂവാൻ.
അവിനിശ്ചക=ധാരാളമായുണ്ടാവുക, കാവുകൾ=ഉദ്ധാനാഡാർ.
പ്രഭാവം=മേരു. പ്രകാരം=മതതിൽ. പ്രാസാദം=മാളിക.

380—400 പൊല്ലുവ്വും=പൊണ്ണുക്കാണ്ടിട്ടു തുണ്ണ്. വേചി.
അ. കാലക്കം=പ്രഭാവം. വാഴി=കതിരു. വാരണ്ണം=ആന=

വിദ്യമം=പവിഴം. ദീതീകർ=ചുമകകൾ. വരീകർ=സ്ത്രീകൾ. ചേവകൻ=സേവകൻ, ടക്കൻ. ഉഴനാൻ=പെമിച്ച.

400—420 അധ്യപഗൻ=വഴിയാത്രക്കാരൻ. നീലക്കുക=പുറപ്പുട്ടക്ക. നീണ്ണയം=നീഞ്ഞയം. ആരായ്‌വു=ആദേശിയും.

420—440 മഹം=നന്ദ, ഡംഗി. തണ്ണ=താഴ്ന്ന. റോദ്‌കരച്ചിൽ. അറയം=ശ്രവസാനന്ന. ആരണ്ണനാരിമാർ=ബ്രഹ്മാന്നൂറികൾ. തയതി=തന്നെ ഭർത്താവും. ചേടിമാർ=ഭാസിംവാരിജമരിര=പക്ഷീഭവതി.

440—460 കണ്ണതോടും=കാണ്ണതോടും. കോരട്ടുമൊട്ട്, ഇരിപ്പിം.

460—480 ജായ=ഭാര്യ. വാതരറ=ഡംഗിയുള്ളി.

480—500 ഭ്രതി=വെദിപ്പേരും. ചേണ്ണററ=ഡംഗിയ ആണ്ണിപ്പുംനും=മാറ്റുട്ടിയ പൊന്തും. തീകർ=ചാറുചെററ=കടിൽ.

500—520 വിണ്ണും=സപ്രസ്തുതം. ഭോഗം=സുവം. മണ്ണും=ഭാഷൻ=വിസ്തൃതി. സംതം=വിഷയാസക്തി.

520—534 ഭാവന=ധ്യാനം. വരീകര=വരീകരിക ചപ്പണം=കണ്ണാടി. ദീനങ്ങൾ=സങ്കടങ്ങൾ.

WISDOM GUIDES PRE DEGREE 1972

- 1 Reader's delight
- 2 Hall of fame
- 3 Heard melodies
- 4 One act plays for beginners
- 5 Mill on the floss
- 6 Contemporary short stories
- 7 The Spirit of adventure

WISDOM GUIDES PRE DEGREE 1973

- 1 Prose for language learning
- 2 Hall of fame
- 3 Winged words
- 4 One act Plays for beginners
- 5 The wreck
- 6 Adventure and achievement
- 7 A Choice of Short Stories

WISDOM GUIDES DEGREE 1972 & 1973

- 1 Peeps into English prose
- 2 Gates of wisdom
- 3 The winslow boy
- 4 Under the greenwood tree
- 5 Macbeth text with guide
- 6 do guide
- 7 Modern poetry text with guide